JURNALUL® S.F.

Nr.16 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Mihai HĂULICĂ

Mircea Liviu GOGA

Ursula K. Le GUIN

Marius ALECU

Mihail GRĂMESCU

John MOORWSEY

Numărul 17 va fi dedicat lui Isaac Asimov

The first S.F. Weekly in Europe

UN IMPERIU INTR-O REPUBLICĂ

Ultima oră

● La ora cînd citiți aceste rînduri delegația României la Helicon (Jersey – Marea Britanie) formată din 50 de fani a părăsit țara. Alături de Alexandru Mironov, Mihail Bădescu, Cornel Secu, Lucian Merișca, Aurel Manole se află și o delegație a Jurnalului SF formată din Ionuț Bănuță, Victor Stoica, Nicu Gecse, Mircea Naidin, Costel Babos.

● **Zilele „Quo Vadis?" – Filiala Giurgiu**

Clubul „Quo vadis?" organizează în perioada 5-6 iunie a.c. prima manifestare cu participare națională. Cei ce doresc să participe la concursul literar (proză și poezie – maxim 10 pagini dactilografiate, la două rînduri) pot trimite lucrările pînă la data de 15 mai, data poștei, pe adresa – Clubul Quo vadis, str. Hristro Botev nr.2, Giurgiu. Lucrările vor purta un motto, iar numele și adresa autorului vor fi anexate într-un plic sigilat. Informații suplimentare la telefon 097/126579.

● Redacția J.SF. urează „La mulți ani!" domnului Florin MUNTEANU cu ocazia zilei de naștere.

● Abonamente la J.SF. se pot face prin reprezentanții noștrii, sau direct la sediul redacției.

Asociația Culturală Science Fiction & Conex CLEPSIDRA

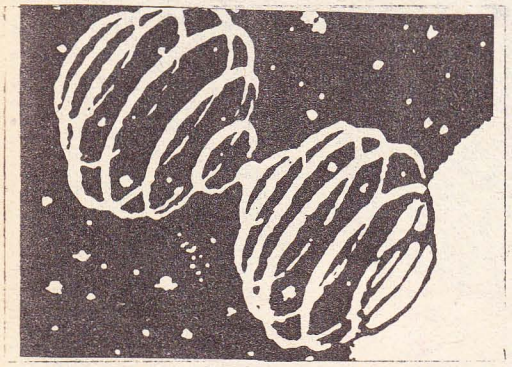

Cenaclul Clepsidra a fost plasat pe orbita fandomului românesc de către cei trei bine cunoscuți autori – Ovidiu Bufnilă, Răzvan Haritonovici, Alex Ungureanu și avea ca membri un grup de intelectuali cu spiritul deschis din generația anilor '70. Începutul a fost prin toamna anului 1982. Cenaclul s-a numit inițial „451 Fahrenheit" dar acesta nu a fost acceptat de autorități pe motiv căsuna prea ungurește. Instantaneu s-a ales un nume inofensif, devenit renume de-a lungul anilor. În timp s-a format generația de mijloc a cenacliștilor, cu autori laureați la multe dintre concursurile de creație literară SF.

Anul trecut nucleul s-a organizat în actuala Asociație Culturală SF & Conex „Clepsidra", cu personalitate juridică proprie și reunind peste 40 de pasionați ai acestui gen. Este una din puținele grupări literare active din Bacău. În momentul de față se formează „noul val" de creatori, speranțele fiind deocamdată Crina Ciortan (debutată în cotidianul local „Deșteptarea"), Cătălin Dioaconu (care este și liderul filialei băcăuane a Asociației de Studiu a Fenomenelor Aeriene), Ciprian Hanga și Andra Moldovan.

Întîlnirile Clepsidra au loc în fiecare zi de marți, de la orele 17,00, în sala Biblioteca a Casei de Cultură „V. Alecsandri" Bacău, prin bunăvoința conducerii acesteia. În lipsa unei baze economice de susținere, Asociația nu poate face încă foarte multe pentru membrii titulari și fanii săi. Ședințele de lucru săptămînale sînt laboratoare de creație literară, dezbateri pe subiecte conexe, vizionări videofilm etc. Este îmbucurător că în ultimul timp creativitatea tinerilor autori acrescut. Este poate și o consecință fericită a apariției unei noi șanse de a publica, vorbim de „Jurnalul SF" desigur.

Proiecte? Sceptici în principiu dar încrezători în fapt.

Peste cîteva luni este probabilă organizarea unei manifestări comune cu Muzeul de Științele Naturii (și implicit cu vechiul nostru colaborator, Observatorul Astronomic, care l-a pierdut de curînd printre aștri pe cunoscutul „astronaut" băcăuan Matei Alexescu). Cu această ocazie se va vernisa și o expoziție de arte vizuale SF. Sperăm și un concurs literar, ca și editarea unei fanzin. Încă nu a fost votată Legea sponsorizării. Însă cei care doresc să ne sprijine activitatea o pot face în limitele art. 23, 24 și 25 din Legea bugetului. Sponsorilor persoane juridice li se fac astfel reduceri de impozite, iar noi prestăm servicii publicitare. Contul nostru bancar: 4072996014984 – BRD Bacău.

Adrese de contact: Adrian Ionescu, tel. 093/124086 (seara): Fundația Județeană pentru Tineret Bacău (director Cristian Nanu)luni-vineri, între orele 8-15,00, tel./fax 134616; sau Oficiul Poștal 1, căsuța poștală 5, Bacău, 5500.

președinte ACSF Clepsidra,
Sorin TAMAȘ
vicepreședinte,
Aurel VAISLER

Cînd sigma devine alfa

Vineri, 26 martie a.c. primăvara și-a făcut simțită prezența și printre fanii de la Piatra-Neamț dîndu-ne prilejul să consemnăm prima manifestare pe anul acesta a cenaclului „Sigma". Constituidu-se într-o veritabilă repetiție a „Zilelor Sigma" care vă reamintim că vor avea loc în luna mai, întîlnirea s-a desfășurat în incinta primitoare a Bibliotecii Județene și a reflectat dorința fanilor locali de a lua contact direct cu oamenii implicați direct în editarea și producerea SF-ului.

Începutul a fost făcut de redactorul șef al editurii Nemira Vlad Popescu care a făcut o succintă prezentare a editurii și a planului editorial din acest an: nu mai puțin de 92 de cărți SF se află în diferite stadii de lucru.

Adrian Șerban Dobrin patronul editurii Multistar a prezentat activitatea de pînă acum a editurii precum și a cărții a cărei lansare a avut loc în aceeași zi. E vorba de prima ucronie care la noi: „SS-GB" o istorie paralelă în care Hitler a cîștigat războiul și a cucerit Anglia.

În continuare Emil Bărbulescu (tot de la Nemira) a prezentat în avampremieră al doilea mare ciclu (după „Dune") ce va apare la Nemira: Fundația din care vor ieși aproape simultan două volume „Preludiul Fundației" și „Fundația" propriu-zisă, adică numerele 13, respectiv 14 din bine cunoscuta de-acum colecție „Nautilus".

După prezentarea „Jurnalului SF" făcută de mine, Dan Popescu – liderul cenaclului local – a făcut o scurtă trecere în revistă a principalelor jaloane temporale ale revoluției fenomenului sf la scară planetară, iar totul s-a încheiat cu vizionarea celebrului film „Brazil".

Ionuț BĂNUȚĂ

Apariții editoriale

● – **Len DEIGHTON:** SS – GB; Ed. Multistar: numărul 4 din colecția Dimensiuni; 450 lei, 383 pagini

● – **Luigi MENGHINI:** Mercenarii Rațiunii; Ed. Brîncuși; numărul 5 din colecția SF 300 lei, 258 pag.

● – **Ed NAHA:** Robocop; Ed. Andora; 400 lei, 255 pag.

● – Sigma Club – fanzin al cenaclului Sigma din Piatra Neamț; 4 pag.; număr special de Eurocon: în limba engleză

În curînd JURNALUL® NAȚIONAL

Cotidian de informație – împotriva corupției și abuzurilor

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAȚIA INTACT PENTRU CULTURA ȘI ARTĂ

Colectivul de redacție:
Adrian BĂNUȚĂ *(Redactor șef)*, Marius ALECU, Nicolae ARITON, Costel BABOȘ, Lucian BĂBEANU, Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Ștefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuț IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Ioana MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU *(Redactori)*

Adresa redacției:
Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București
tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Teme şi motive

CENTAURUS: constelaţie din emisfera australă, în care se află steaua cea mai apropiată de sistemul nostru solar, denumită Alpha Centauri sau Proxima Centauri. În ciuda acestei „apropieri", este arareori evocată în literatura S.F. (MIRCEA BRATEŞ – „Proxima Centauri", A.E.VAN VOGT – „Far Centaurus").

CHALLENGER, George Edward (profesor: tipul savantului-aventurier)în sensul bun al cuvîntului) creat de ARTHUR CONAN DOYLE, ale cărui peripeţii sînt relatate în romanul „O lume pierdută" (descoperirea unui platou într-o zonă practic inaccesibilă din America de Sud, adăpostind o „rezervaţie" de animale preistorice) şi în culegerea „The Profesor Challengér Stories".

Declanşarea unor molime sau epidemii: MICHAEL CRICHTON – „Germenul Andromeda", EDMUND COOPER – „All Fool's Day" etc. În notă umoristică este demnă de menţionat povestirea lui H.G. WELLS – „Bacilii furaţi".

CAVORITĂ: substanţă imaginară posedînd proprietăţi antigravitaţionale, utilizată de eroii romanului „Primii oameni în Lună" de H.G.WELLS drept mijloc de propulsare a vehiculului lor spaţial.

CĂLĂTORII EXTRAORDINARE: 1) titulatura generală sub care a fost prezentat publicului ansamblului operei lui JULES VERNE, înglobînd atît lucrările intrînd în domeniul S.F., cît şi cele aparţinînd literaturii de aventuri propriu-zise. Această denumire („Voyage extraordinaires") a fost lansată de PIERRE-JULES HETZEL, editorul celei mai mari părţi a operei verniene. 2) naraţiune fondată pe modelul creat de LUCIAN DIN SAMOSATA („Icaromenippos sau Călătoria dincolo de nori" şi „Vera historia") şi dezvoltat ulterior, în secolele XVII – XVIII de JOHANNES KEPLER („Somnium"), FRANCIS GODWIN („The Man in the Moon"), CYRANO DE BERGERAC („Imperiile şi statele Lunii" şi „Statele şi imperiile Soarelui"), JONATHAN SWIFT („Călătoriile lui Gulliver"), VOLTAIRE („Micromégas") şi mulţi alţii. De cele mai multe ori aceste „călătorii extraordinare" oferă sau constituie pretextul pentru o satiră la adresa societăţii contemporane autorului respectiv.

Mihaela şi Cristian Ionescu

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN

Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:
Sorin STOIAN

Corectură:
Cristina VASILE
Neguţa SEGĂRCEANU

Montaj offset:
Daniela TOTAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®

Director:
Dan DIACONESCU

Redactor şef:
Marius TUCĂ

Avoriaz '93

– FESTIVALUL FILMULUI FANTASTIC TRANSFORMAT ÎNTR-O ÎNTÎLNIRE CU VAMPIRII

CANDYMAN *– regia: Bernard Rose; cu Virginia Madsen şi Tony Todd*

În cele din urmă, filmul n-a fost la înălţimea ambiţiilor sale. Punctul de plecare este totuşi atrăgător. Helen Lyle, cercetător universitar, realizează o anchetă despre legenda lui Candyman: un pianist negru ucis pentru obrăznicia de a se îndrăgosti de o femeie albă, în 1980, care revine pentru a se răzbuna, spintecînd tinerele domnişoare. Dar există certitudinea că legenda nu a devenit realitate? Bună întrebare. Şi răspuns greşit. Acolo unde scenariul ar fi necesitat romantism şi mister, nu apar decît ingrediente aparţinînd genului fantastic. Ca şi cum Rose, intimidat de acest gen, n-ar fi avut curajul să depăşească limitele.

OCHIUL CARE MINTE *– regia: Raoul Ruiz; John Hurt şi D. Bourdon*

Raoul Ruiz este un sfînt neserios, care se înfundă lejer prin labirintul bizarului.

Pornind de la principiul că ochiul cel mai mincinos aparţine celor care pretind a vedea adevărul (ceilalţi privind prin forţa împrejurărilor, chiorîş), ne desfată cu o neverosimilă şi ilariantă harababură supra-realistă despre un doctor care nu crede decît ceea ce ştiinţa poate explica. Deci Didier Bourdon îi va procura cîteva „miracole" : locuitori somnambuli, apariţia Fecioarei Maria, ploaie de bastoane, tinere fete ubicuiste... Cîteva efecte „împodobite" şi alte levitaţii, ajustate la nebunie, magie şi alegorie.

RĂSUFLAREA DIAVOLULUI *– regia: Richard Stanley; cu Robert Burke*

În bătaia vîntului namibian, un individ impozant, acoperit de praf, proaspăt ieşit parcă dintr-un western à la Sergio Leone, face autostopul în tăcere, enigmatic.Răspunde la frumosul nume de Hitch, dar nu e filmul care ne va facilita reîntîlnirea cu bătrînul Alfred. Robert Burke încarnează un diavol total timbrat într-o anvelopă umană. Oscilînd între vrăjitorie şi rituri tribale, ucide cu sadism, dar, atenţie, doar pe cei disperaţi. În ansamblu, e un misionar. Ambianţa e drăguţă, plină de nisip roşu şi muzică foarte şic, dar pelicula muşcă din nadă şi se turteşte mai tare ca o stridie a doua zi după Revelion.

CREIERUL MORT *– regia: Peter Jackson; cu Timothy Balme*

O sîngerare simpatică. Adică este foarte mult sînge (s-ar putea măsura în hectolitri), şi sîntem sătui pînă-n gît. Şi-acum ne putem întoarce la subiect (à la „maşina de tuns "). „Creierul mort" este un film murdar. Principiul unui asemenea film este de a dezvălui tot ce poate fi mai şocant şi mai imposibil. Capete tăiate cu toporul, morţi vii mîncători de creiere, revărsare de intestine etc. Şi într-un film de gen reuşit, acumularea este cvasi-obligatorie. De asemenea, e aproape salutar: acest prea-plin devine suportabil, pentru a putea trăi, după aceea, cu plăcere. Ceea ce declanşează ilaritate. La începutul acestei tornade viermuitoare, şocul unui semn de la Sumatra o transformă pe mama timidului Lionel într-o sîngeroasă şi furibundă mîncătoare de oameni (în toate sensurile cuvîntului). Victimele devin, la rîndul lor, înfometate. Prins la mijloc, Lionel încearcă să-şi salveze creierul şi iubita. Minat de nimicuri, filmul este o succesiune de scene antologice realizate de către Peter Jackson cu nervozitate şi cu o evidentă plăcere: un sălaş de canibali, plimbarea în landou a unui veritabil monstru murdar, o bătălie în stil kungfu între antropofagi şi un preot şi o scenă finală bună de clasat la raionul: „cînd e prea mult, devine şi mai mult" . Două cireşe foarte roşii ca primă; un ghid amuzant, „O mie una de modalităţi de omorîre a unui zombi recalcitrant" , şi o mulţime de ocheade cinefile la King-Kong, Psycho, sau Indiana Jones.

DOCTORUL RICTUS *– regia: Manny Coto; cu Larry Drake*

Viziune halucinantă. Scenaristul filmului s-a instalat în faţa unei mixturi uriaşe. Pune o doză destul de bună de hemoglobină, cîteva instrumente chirurgicale din Evul Mediu, un doctor strîmb, pulsaţii de stafii, o bandă de ados plini de coşuri şi cîteva sclipiri. Închide capacul şi apasă pe buton. Rezultatul: o băutură fără gust de serie Z., suite de scene arhi-previzibile care nu stîrnesc nici măcar o strîmbătură din partea amatorilor de aşa ceva.

IUBITO, AM MULTIPLICAT COPILUL! *– regia: Randal Kleiser; cu Rick Morains*

După ce aude, din gura soţului său, titlul acestui film, dna Szalinscki leşină. E de înţeles. De fapt, această idee de scenariu este idioată. Prima parte era interesantă, căci copiii handicapaţi mintal sînt vulnerabili. Dar acest copil este invicibil şi singurii săi adversari par a fi morile de vînt. Deci, puţin ne pasă de el.

Traducere şi adaptare de Ioana Munteanu

Femeia cu aripi

de Doru STOICA

Ieri noapte s-a întors la mine femeia cu aripi. A fost pentru a şasea oară în viaţa mea.

A sosit tot goală şi a vrut să facă dragoste cu mine. Nu am înţeles de ce dar am refuzat.

Aripile de un negru lucios îi accentuau nuditatea. Ieri m-a sărutat pentru prima oară. De fapt a fost o încleştare, o îmbrăţişare din care nu am vrut să ies. I-am simţit sînii mici şi tari şi privirea fierbinte. Nu mi-a spus dar mi-a dat de înţeles va mai veni doar o dată. Apoi a ieşit pe geam şi şi-a luat zborul. Zidurile reci ale oraşului m-au făcut să uit că mă aflam în Palatul Tăcerii. Aripile i se mişcau în aerul cald al unei nopţi de primavară, îndreptînd spre mine un vînt mai rece decît toate zidurile ce mă înconjurau. O lacrimă-i alunecă printre sîni şi dispăru. Apoi, după ce mireasma pielii se risipi prin cameră, am chemat o femeie, era poate un android, dar tot femeie îi spuneam. Am facut dragoste cu ea pînă la epuizare căutînd cu ochii o imperfecţiune a tapiseriei de Alderban de deasupra patului meu. Nu aş fi putut-o privi în ochi.

●●●

Ieri noapte s-a reîntors femeia cu aripi. Am ştiut că e pentru ultima oară. Cred că şi ea ştia ce voi face. Acelaşi lucru îl făcuseră toţi Rătăcitorii cu ea. Dar venise la mine prefăcîndu-se că nu ştie nimic. S-a apropiat de mine şi am sărutat-o. Am sărutat-o şi iar i-am simţit sînii tari şi pielea rece. Am strîns-o în braţe şi am început să o încălzesc. Dar i-am simţit aripile. Mi-era frică să nu mă părăsească. Am luat stiletul, l-am ascuns în mînecă şi am îmbrăţişat-o.

Stiletul era roşu deşi nu făcusem încă nimic cu el. Am strîns-o în braţe mai tare şi i-am simţit lacrimile fierbinţi pe umărul meu rece. Atunci i-am tăiat aripile.

Am mîngîiat-o şi am simţit că acum nu mai era rece. Sîngele se prelingea din locul fostelor aripi înroşind podeaua cu reflexe de rubin şlefuit. Apoi am făcut dragoste. Sîngele ei sfînt se prelingea pe trupul meu, înfiorîndu-mă. Dimineaţa mă scăldam într-o baltă de sînge. Am chemat androizii să cureţe locul. Eram prea tulburat pentru a mai putea face faţă întrebărilor lor.

●●●

Ieri noapte nu a mai venit la mine femeia cu aripi. Am aşteptat-o pînă la miezul nopţii apoi am început să plîng.

Ea a încercat să mă salveze să nu mai fiu un Rătăcitor, dar eu nu am ştiut ce să fac. Sînt şi eu un biet android, un zombi cu ochii pierduţi. Doar ea e singura umană între atîtea gunoaie.

●●●

Ieri noapte deznădăjduit m-am băgat în pat şi am început să invoc femeia cu aripi. Am adormit zbuciumat şi am visat NEGRU. Da! peste tot era negru şi atît, nimic altceva. Cînd m-am trezit am găsit în pat lîngă mine o aripă neagră, lucioasă plină de sînge. Am ridicat plapuma şi mi-am văzut corpul plin de sînge. Se întorsese la mine.

●●●

Ieri noapte s-a întors la mine bărbatul cu aripi. Un vis ca atîtea altele.

DE CE NU?

Ridicîndu-şi privirea din filele uzate, bătrînul privi vechiul ceas de pe perete. Peste zece minute doar...

Tînărul venea în fiecare zi, cu aproximaţie la aceeaşi oră, şi ... Bătrînul se ridică încet şi se apropie de un raft. Auzea paşii.

Bună ziua. Bătrînul îi răspunse surîzînd. Ştia cum avea să continue:

- Am venit să... aţi primit cărţi S.F.?

Da, aşa era în fiecare zi cînd s-a înfiinţat anticariatul, săptămîna trecută. Acum, însă, el, bătrînul, trebuia să vorbească.

- Te rog, ia loc. Hm. Deci aşa arăta un fan S.F.? Şi eu am citit cîteva cărţi din astea. Ştii, e atît de uimitoare imaginaţia oamenilor... Tocmai de aceea vreau să-mi faci un serviciu.

- Nu ştiu în ce măsură...

- E vorba de hipnoză. Vreau să ştiu ce poate fi în mintea ta, mai ales ca eşti pasionat de jocurile imaginaţiei.

- Hipnoza? Eu, hipnotizat? Am mai încercat odată şi n-a mers, tînărul zîmbi, mijindu-şi ochii, dar vă rog să încercaţi. Şi eu aş vrea să aflu cine, adică ce sînt. Poate...

Bătrînul trase sertarul greu din colţul unui raft. Îşi scufundă mîinile în el, ridicînd cu religiozitate o sferă transparentă, pură ca o lacrimă a lunii. Cu mişcări moi, plutind parcă, bătrînul întinse sfera tînărului, atingîndu-i uşor mîinile în care depusese preţiosul obiect, cu o tandreţe care se revărsa din toate trăsăturile chipului său.

Cu vocea voalată, ca o şoaptă a ochilor larg deschişi, mîngîie pereţii încăperii:

- Priveşte-ţi chipul răsfrînt în sferă şi uită-ţi gîndurile închise în ea. Doar tu şi sfera, nimic altceva...

În palmele crispate, chipul prinse a tremura uşor în timp ce irizaţii uşoare îi estompau contururile. O explozie de lumini lărgiră irişii, şi atunci, dincolo de ei trecură grăbite imaginile configuraţiilor colorate care se succed nimicitor în turbarea lor. Traiectorii ciudate, benzi şi pete de culoare care se amestecă se întrepătrund într-o tresărire, mereu alta, într-un haos perfect, în care timpul obosit se împrăştia-n nimic. Brusc, totul piere, irişii se strîng dureros îmbrăţişaţi de pleoape. Bătrînul eliberează mîinile de povară, şi caută ochii închişi. O uşoară atingere şi privirea eliberată caută:

Cum...a, ... ce a fost?

Destul de ciudat, tinere. A reieşit că ai nişte proiecte, că vrei să scrii ceva, bineînţeles S.F.

Da, mă gîndesc la ceva. Vă mulţumesc mult. O să mai trec pe aici.

Hei, n-are rost să te grăbeşti. Oricum, le vei şti şi peste 30 de ani...

Rămăsese singur, asaltat de scîrţîitul uşii peste care se suprapuneau paşii grăbiţi. Paşii lui. O lacrimă i se furişa pe lîngă colţul gurii, prăbuşindu-se, în timp ce trupul începea să nu mai fie.

Acolo. La sute de ani lumină, un biped se agita în faţa unui teleportator, irascibil, urlînd la oricine avea curajul să se apropie. Tăcu întunecat cînd aparatul începu să funcţioneze, pe platforma centrală materializîndu-se un bătrîn cu ochii plînşi.

- De ce dracu' ai stat atîta?

Bătrînul vorbi în timp ce se apropia.

- Domnule,vă rog, puţin respect pentru vîrsta mea. Apoi: Am întîrziat deoarece am fost împuternicit de Consiliul Astral s-o fac.

Ce treabă au ăştia aici? Tu trebuia să realizezi contactul.

- Domnule, contactul meu a fost stabilit după planul elaborat de Consiliu în funcţie de (condiţiile) necunoscutele problemei. Deoarece acolo, pe cea de a treia planetă a soarelui galben MK. 03., există viaţă inteligentă, bipezi asemănători nouă, civilizaţie asemănătoare cu a noastră pînă în detalii, am ales varianta A.

Care A? Privindu-l în ochi bătrînul continuă:

În consecinţă, am devenit anticar. Aceasta deoarece şi la ei, ca şi la noi, sînt cărţi, chiar şi cărţi de anticipaţie. Urmînd instrucţiunile din plan, am contactat un individ, căruia i-am implantat în memorie cele mai bune cărţi scrise la noi cu ajutorul unei biblioteci bioactivate. Aceasta.

Celălalt privi sfera cu o strîmbătură de nemulţumire:

- Şi contactul?

Acesta este contactul. Primul contact între civilizaţiile noastre va fi făcut prin intermediul cărţilor pe care le va scrie, mai precis rescrie, individul respectiv.

- Eşti sigur că le va scrie? Poate că nu le scrie şi...

Ochii bătrînului se întunecară în timp ce abia articula:

- Sigur o să le scrie, dar alta e problema. De fapt singura problemă: şi la ei, ca şi la noi, editurile...

Cristinel NEDEA

Sfîrşit de viaţă

Stau. Stau plictisit de moarte. Mă simt ca un şobolan închis într-o cuşcă ermetică. Departe de oameni, departe de lume. Dar ce mă plîng eu? Oare nu sînt alţii care stau şi mai rău ca mine? Unii m-ar întreba: ce-ţi lipseşte? Oare nu ai de toate? Nu poţi face ceea ce vrei? Şi, într-adevăr, cam aşa e.

Îmi golesc mintea de astfel de gînduri şi mă întorc la aparatul meu de indus senzaţii. Cu el îmi petrec ore bune în fiecare zi. De fapt, altceva nu prea am ce face. Poate să mă uit la televizor, să mai citesc ceva. Da, o să citesc ziarele astăzi. Selectez cu vechiul şi bunul meu calculator cele mai interesante ziare, îmi conectez „cititorul" la reţea şi în mai puţin de cinci minute voi avea tot ce scriu ziarele în minte. După atîtea informaţii mai mult sau mai puţin interesante şi doborît de plictiseală simt nevoia unei odihne. Comand mental întinderea patului care iese din perete. Mă întind pe suprafaţa moale, albă – culoarea mea preferată. Îmi reglez ceasul biologic pentru 12 ore de somn bun.

Adorm. Visez. Visez plăcut, indescifrabil, inexplicabil, dar plăcut. Senzaţia e oricum de plăcere, de relaxare. Mă trezesc. O să plec să fac o plimbare. Comand mental deschiderea uşii. Nu se deschide. Mai încerc de cîteva ori să ies afară, dar uşa nu mi-a dat voie. Cred că s-a defectat. Am chemat prin canalul de servicii un reparator, dar n-a venit nimeni pînă acum. Mă întorc în camera de zi şi dau drumul televizorului. Curios – nu este program pe nici unul din canale. Cred că s-a defectat şi el. O să chem un reparator şi pentru el.

Mi s-a făcut foame! Fac o comandă prin canalul de servicii. Comanda ar trebui să sosească în maxim 5 minute. Aştept. Aştept fără folos. Asta-i bună! S-o fi defectat şi canalul de servicii şi nu mai funcţionează. Sau nu mai vor să-mi răspundă? Aştept. Aştept din nou. Degeaba. Trebuie să ies! Trebuie să văd ce se întîmplă! Încerc din nou uşa fără succes, însă...

Mă îndrept spre calculatorul personal prin care comunic cu exteriorul. Introduc codul de urgenţă. Cer informaţii. Îl întreb de ce s-a blocat uşa. Îmi afişează răspunsul: „Condiţii nefavorabile omului în exterior" . Cer mai multe informaţii, nesatisfăcut de răspuns. Răspunsul vine prompt: „Război nuclear. Durata: 5 ore. Pămîntul este mort. Nu mai eşti pe Pămînt" . Cu cît calculatorul afişa mai multe date, cu atît durerea mea de cap creştea în intensitate. Mai reuşesc să testez: „Şi unde sîntem? De ce nu sîntem pe Pămînt – morţi?" Răspunsul veni fără întîrziere: „Sîntem în spaţiu. Pămîntul nu mai există. Pămîntul nu mai era bun. Sîntem în spaţiu căutînd un loc, un loc asemănător celui de pe Pămînt. Un loc pentru mormînt, un loc unde să mori! Aceasta este ultima ta dorinţă, nepronunţată încă, dorinţă ce ia acum naştere în subconştientul tău – un mormînt pămîntesc. Noi, locul tău, casa ta, calculatorul tău, trebuie să îndeplinim această dorinţă, să te îngropăm! Asta o să facem!

Acum e timpul să mori. Mori!"

Florin DOGARU

Mircea Liviu GOGA

Pregătirile

Noaptea, somnul meu seamănă cu un tigru. El sare peste toate obiectele din odaie, se scufundă în oglindă de unde iese o clipă mai tîrziu strălucind aidoma Lunii şi răspîndind şiroaie licăritoare pe podea. În urma paşilor lui se împletesc printre mobile şiruri uleioase, fosforescente, de parcă prin camera mea ar umbla în fiecare noapte melci. Somnul se mistuie apoi în pereţi; mai tîrziu, îl întîlnesc înotînd în cada plină cu apă. Aseară l-am auzit iar vorbind pe cel a cărui sufragerie se află lipită de dormitorul meu. În fiecare zi vorbeşte tot mai tare şi ştiu de ce, deşi el nu va recunoaşte niciodată pentru că e un om foarte orgolios. Vecinul locuieşte singur. Uneori, tigrul somnului meu trece pe lîngă el şi-l văd răsucindu-se prin somn speriat. Poate fi fără grijă: alta e prada. Aceasta apare abia în clipa cînd tigrul se urcă pe acoperişurile oraşului. Stăpînitor, el îşi întinde peste întreaga lume ghearele de fum, cască şi începe pînda cea lungă.

De-atîtea nopţi, neliniştit, aud cum pică apa la chiuvetă. În bloc inundaţiile sînt tot mai dese. Şi eu am fost tentat să las uneori robinetul deschis de-a binelea, aşa cum fac alţii. Mă stăpînesc cu greu, dar ziua în care o voi face nu e departe. Cel mai des asta se întîmplă după miezul nopţii. Dacă mă trezesc, constat că în bloc toată lumea se mişcă, foşneşte: se aud uşi trîntite în cele mai imposibile locuri, mai ales în pereţii care nu au uşi.Noaptea, oamenii umblă în toate sensurile prin camere, prin holuri, pe casa scărilor. O singură dată am fost curios şi am ieşit. Vecina de sus cobora cu braţele încărcate de un imens buchet de nuferi. Cresc noaptea din ţevi şi îngroapă ca într-un covor oriental chiuvetele şi căzile de baie. Eu îi arunc direct pe geam, dar alţii sînt mai grijulii în ceea ce priveşte curăţenia din faţa blocului. Vecina de sus e o femeie bătrînă şi bolnavă şi m-a făcut să-mi fie ruşine de faptul că ea, aşa cum putea, ducea nuferii la tomberon iar eu, tînăr şi puternic, îi arunc pe fereastră. De-atunci, am început să duc nuferii la tomberon ca toată lumea.

Noaptea, din tavan începe să picure apă. O aud prelingîndu-se pe pereţii care au devenit sfărîmicioşi. Cîteodată scrijelesc pe ei semnele tainice pe care le ştiu. Atunci, tot blocul tremură şi mă trezesc că sună la uşă domnul Iordan de la parter rugîndu-mă să mă potolesc.

Îl invit la mine în odaie şi rămînem multă vreme nemişcaţi împreună, ascultînd. Cînd îi ofer o cafea – căci se mai întîmplă şi asta – ne amuzăm adunînd cu linguriţele lintiţa verde din ceşti. O primăvară uriaşă şi veşnică ne bîntuie locuinţele împodobindu-le vegetal. „Crezi că va veni?" – întreabă domnul Iordan, iar eu dau din umeri fără să ştiu ce-aş putea să-i răspund. Domnul Iordan dă glas unei întrebări care stă, într-un fel sau altul, pe buzele tuturor. Îl privesc trecîndu-şi mîinile peste faţa care-şi pierde, pe zi ce trece, trăsăturile. Şi trăsăturile mele se şterg încet, ca luate de-o apă şi, cînd stau în faţa oglinzii, mă paşte cheful de-a mă juca recompunîndu-mi din imaginaţie vechiul chip. Uite – îmi zic – aici a fost nasul. El era lung şi cărnos şi avea o culoare pe care deja nu mai reuşesc să mi-o aduc aminte. Aici erau urechile – dar asta a fost deja demult, nici nu mai ştiu cu cît timp în urmă. Şi tot aşa, pînă mă plictisesc.

Se topesc culorile de pe lucruri şi somnul meu, care seamănă unui tigru, porneşte din nou să-şi aşeze ghearele peste oraş. Oare ce va prinde în noaptea asta? Cu un etaj mai sus, o zăresc pe doamna Prodan. S-a îmbrăcat toată-n negru. Se priveşte-n oglindă. Vrea să ştie cum va arăta văduvă, cînd bărbatul ei va muri în sfîrşit. Bărbatul ei nu e bolnav, dar dînsa se priveşte în oglindă în fiecare noapte de ani şi ani şi se îmbracă în negru. Apartamentul lor are trei camere. Doamna Prodan, cînd nu se priveşte în oglindă, trece în ultima cameră, acolo unde peste zi nu intră niciodată. E o cameră prăfuită şi plină de pînze de păianjeni. Are două fotolii şi doamna se aşează pe unul din ele. Stă totdeauna cu spatele la fereastra astupată cu ziare vechi pe care ştirile se transparentizează. Acolo e o linişte deosebită, căci pînzele de păianjen sînt atît de vechi şi de groase încît îneacă orice tentativă de sunet. Soţul o ceartă, căci doamna se întoarce de-acolo plină de praf şi purtînd în păr mirosul unei amintiri tulburi şi de neînţeles. Acolo doamna îmbătrîneşte: cînd iese, îşi dezvăluie totdeauna în jurul ochilor sau gurii un rid nou. E singura cameră din tot blocul în care nu ajunge niciodată apa. Razele Lunii sfîşie şi perdelele domnului Iancovici. Domnul Iancovici îşi inundă cel mai des apartamentul. Îl umple de apă după ce, mai întîi,astupă toate crăpăturile, apoi se dezbracă în slip, înoată, geme şi plînge fericit. Mîngîie zidul plin de mătasea broaştei şi murmură ceva. Sînt umbre peste tot – domnul Iancovici nu aprinde lumina niciodată: doar Luna străluceşte peste imensitatea apelor calde din apartament. O singură dată m-a invitat să înotăm împreună şi atunci am înţeles cît de fantastic de întinse pot fi apele din acel apartament. Apele trec prin vreme şi creează un pod către oceanul care se întindea aici cu milioane de ani în urmă. Oricum, asta a fost explicaţia pe care mi-a oferit-o domnul Iancovici, iar eu nu ştiu dacă trebuie s-o iau de bună sau nu. De aici, din apartament, Luna arată mult mai mare: e un glob roşu care ocupă aproape jumătate de cer. „Oare va veni?" – m-a întrebat şi domnul Iancovici cîndva, dar n-a mai repetat în nici o împrejurare întrebarea.

Ieri mi-a înmugurit mîna stîngă. Probabil, peste cîteva zile, mugurii vor plesni pe la cusăturile lor cleioase: nu mă doare nimic, atîta că am din ce în ce mai multă nevoie de apă. Alţi vecini sînt deja verzi – pînă şi bătrînei doamne Vasilescu i-au dat doi lăstari. Primăvara cea lungă ne cîştigă încet ca o dragoste inexorabilă.

În urmă cu două nopţi şi-a făcut pentru întîia oară apariţia un animal ciudat. Era foarte înalt şi avea gît lung şi un cap minuscul. Oraşul zăcea înecat într-o ceaţă sumbră: animalul a ridicat gîtul deasupra acestor ceţuri ce staţionau la mică înălţime şi a ţipat de cîteva ori speriind tigrul meu care pîndea pe acoperiş. Acesta a dat cu gheara, ceaţa s-a despicat şi stafia animalului a pierit de parcă nici n-ar fi fost. Am crezut că mi s-a părut, dar a doua zi domnul Prodan mi-a confirmat cele văzute şi mi-a arătat animalul într-o carte de paleologie. Mie însă, mi se pare că animalul nu putea fi altfel decît ni l-am fi putut închipui.

Domnul Iuga de la etajul trei se plînge că are sîngele plin de lipitori. Noaptea lipitorile se trezesc şi se desprind de pereţii venelor şi arterelor. Atunci domnul Iuga se sperie şi soţia lui îi pune ventuze să stabilizeze lipitorile. Cît despre fiul lor cel mai mare, într-o dimineaţă s-a trezit transparent. Arăta ca un vas de sticlă şi în el se clătina lichidul la fiecare mişcare. Am putut observa cîteva meduze şi chiar patru peştişori. De-atunci, puştiul pleacă la joacă cu mănuşi şi mascat.

Dar asta nu va mai dura mult. Azi, domnul Stratilat mi-a spus că a găsit dimineaţa scările pline de nisip marin şi de cochilii de scoici. Pe domnul Stratilat nu-l mai recunosc decît după mersul un pic săltăreţ, de cînd trăsăturile chipului i-au dispărut complet.

Noaptea e din ce în ce mai lungă. Ea persistă în jurul blocului, de parcă timpul s-ar dilata sau ar exista un timp tăinuit care se strecoară printre clipele prezentului. În ceea ce mă priveşte, cred că ultima idee e cea justă, dar în bloc părerile sînt împărţite. Doamna Prodan crede că ar fi văzut nu de mult, sub razele Lunii, marea întinzîndu-se în jurul nostru pînă la orizont. Doar cîteva ţipete stranii tulburau liniştea apelor şi două fâpturi cu aripi ca de liliac au străbătut o clipă discul Lunii. Nu ştiu ce să cred; în ceea ce o priveşte pe doamna Prodan, dînsa e sigură că pietrele acelea care poartă amprenta unei tălpi omeneşti şi provin dintr-un strat ce datează din Carbonifer, aduse de mine astă vară de pe şantierul arheologic, sînt chiar urmele ei. N-am cum s-o contrazic: în piatră se vede întipărită pînă şi cicatricea operaţiei pe care doamna şi-a făcut-o acum doi ani la piciorul stîng.

De aceea, cred că lucrul pe care-l aşteptăm se va petrece din clipă-n clipă. În seara asta, vecinii pregătesc o inundaţie de proporţii. Vor participa la ea robinetele tuturor apartamentelor. Eu încă rezist tentaţiei, deşi oamenii au ajuns, din această pricină, să mă privească reticent. Luna deja a răsărit şi, prin ceaţă, aud strigătele acelui animal bizar. Vine tot mai aproape, pe străzile pustii ale oraşului, scoţînd chemări cărora nu ai cum să nu le dai curs. Tigrul meu încă n-a pornit în călătorie; stă ascuns în dulap şi tresare la strigătele care parcă i-ar ocupa, treptat, spaţiul fiinţei. Ies pentru ultima oară pe balcon şi jos, la baza blocului, simt cum încep să se spargă de cimentul zidurilor primele valuri. Oraşul se disipă treptat. Sînt singur. În clădire, deasupra şi dedesubtul meu, vecinii tropăie, foşnesc , fac ultimele pregătiri. În ceea ce mă priveşte, mărturisesc mi-e destul de greu să părăsesc locurile astea cu care m-am obişnuit. Din tavan pică apa. Curînd, în apartament va ploua de-a binelea şi lucrurile se vor înveşmînta într-o culoare lividă ce nu le aparţine. Ploaia îmi va şterge ultimele trăsături ale feţei împreună cu nuanţele şi culorile obiectelor. Încleştez mîinile înverzite pe balustrada balconului, căci balconul tremură şi se leagănă din ce în ce mai tare. Pe balconul vecin, îl zăresc pe domnul Iancovici în costum de baie. Plînge fericit şi gura lui plină de bale cască pe o faţă albă, lipsită de organe de simţ.

În sfîrşit, ne întoarcem acasă...

1. Luna strălucește înghețată și rece pe cerul senin. Cele două umbre merg prin noapte către gară, tăcute, printre construcțiile orașului muncitoresc ce-și înalță împrejur ruinele ca noi ale blocurilor.

Plecăm, pentru prima dată după foarte multă vreme singuri, într-o nedefinită călătorie, fără să știm unul de altul. Tu te duci la Universitate. Eu, la sanatoriu.

2. Pleci, pentru prima dată după ani și ani de repetată obișnuință a traiului în comun cu „sora dată ție" de Maica noastră Biserica – pleci de astă dată singur la drum lung. Cea dată ție te-a părăsit, întorcîndu-se la părinți. Și-a luat cu ea copilul de-acum major după legile Imperiului și a plecat, după disputa fără noimă pe tema banilor, care reprezintă o problemă. Ce ți-o fi venit să-i propui să renunțe la serviciul de slujnică? Ce idee e aia să te urmeze, după schimbarea statutului tău social? Cum să supraviețuiască doi oameni și un copil doar dintr-o bursă umilă de student proaspăt admis (ca să nu spun trimis: L'an quatre cens cinquante six, je, François Villon, escolier"...) la o Universitate atît de „ne-mai-pomenită" (adică atît de rar pomenită) cum este Ubiq? Cum să trăiești dintr-o bursă, dintr-o singură bursă acordată pe cine știe ce criterii, de vre-un potentat în Ziua Prinosului de Slavă?

Și, uite așa, rămîi părăsit să te frămînți și zbați cu grijile unei plecări precare la cursurile unei instituții unde atît de tîrziu ai acces – aș zice aproape bătrîn – unde ești repartizat în mod „reparator" de noua conducere a Sanctei Hernandad, după ce Inchizitorul cel Rău, care după ce-a condamnat pe atîția pentru erezie, a fost condamnat, la rîndu-i. Însă asta abia acum, cînd viața ta a fost pe jumătate trecută, cu întreaga tinerețe împroșcată de veninul unei uri de neînțeles pentru Cultură –și nu se știe pe ce criterii, Sancta Hernandad te încadrase și pe tine în această mult-hulită categorie socială de „intelectual", fără să țină seama că nu erai și nu fuseseși niciodată licențiat în nimic și că nu lucrai decît ca simplu truditor cu brațele și cîrca.

Actualul Sinedriu repara, se pare, o greșeală trecută – și, dacă tot suferiseși ca „inteligența", erai ajutat să-ți dai examenele de juren, să parvii, chiar să parvii la acest statut, într-una dintre Instituțiile Ordinului.

Din păcate, întotdeauna Puterea s-a aflat într-un raport direct proporțional cu Cultura, și doar privind la stadiul jalnic al Culturii acestui sfîșit de mileniu al Istoriei în care ai fost nevoit să viețuiești și ți se strînge inima cu gîndul la precaritatea Puterii. Fiindcă întotdeauna Cultura a fost apanajul Puterii, chiar atunci cînd în locul divinului preasfînt tronează satanicul; iar cînd Puterea se mulțumește cu o cultură a efemerului, ca în zilele noastre, înseamnă că este slabă și incapabilă să se refacă. Fiindcă doar Cultura face Puterea dominantă. Iar actuala Putere nu este dominantă, fiind lipsită de Cultură. Ca și cea care a premers-o viază, săracă și urîtă, pe ruinele unei culturi apuse, în descompunere. Și Puterea aceasta, și cea anterioară, au fost slabe, nu dominante, inchizitoriale și polițienești.

3. De cînd s-au stins rugurile Sanctei Hernandad pe care erau aduși la dreaptă credință ereticii, nimeni nu mai citește nimic. Toți se scuză că nu mai au timp, că sînt prea scumpe cărțile, că nu mai sînt, ca înainte, de înțeles, ci că se comercializează numai bucoavne cu texte încurcate și complicate – dar, în realitate este altceva: Slăbiciunea – Slăbiciunea Puterii.

Și eu, pînă și eu, îți mărturisesc că am renunțat, mai întîi să mai citesc, considerînd că parcursesem deja destul și că am ajuns suficient de puternic încît să mă pot disputa în lumea asta a succedaneelor culturale.

În primele zile am fost entuziasmat – aveam acum mult mai multă vreme decît înainte – mă puteam uita la televizor, puteam frecventa cu asiduitate slujbele religioase participînd la întregul ritual, ba îmi mai rămînea vreme să rezolv și jocuri de Rebus sau să joc șah, în curtea mînăstirii, cu neofiții.

– Nu mai citești deloc? mă întreba uneori „sora mea", dată mie de Sfînta noastră Mamă a tuturor – Biserica.

– Nu, îi răspundeam. Am citit destul. La ce-mi folosește însă lectura?

Îmi folosea, dar pe atunci nu-mi dădeam seama de asta, fiindcă nu eram în stare să intercorelez stările mele de slăbiciune, încă foarte rare pe atunci, cu absența accesului la cultură și cu slăbiciunea Puterii. Credeam că doar nu mă simt eu bine, așa, fără nici un motiv precis.

Numai că slăbiciunea s-a accentuat și curînd am simțit nevoia să mă las și de scris. Am ajuns să nu mai rezolv nici măcar Rebus. Mă includ, treptat, într-un plan de abulie apatică generală, fiindcă nu mai realizez că pentru orice om Cultura înseamnă Putere și contact cu Puterea.

Stau în curtea Institutului și te aștept să vii. Pentru mine, Universitatea ta este sanatoriul meu. Tu ai fost trimis aici pentru repararea unei greșeli istorice. Vii aici la studii. Eu am fost adus ca să-mi refac sănătatea pierdută. Pentru o vreme vom fi colegi, poate prieteni.

Luna rece se oglindește orb în ferestrele întunecate ale clădirii din blocuri masive. La Ubiq, greierii cîntă în iarba înaltă, necosită, din parcul inundat de flori. Sălciile își despletesc ruina peste întunericul apei. E tîrziu. Unde ești?

4. Ușile se mișcă scîrțiind, împinse de vîntul toamnei. În casa goală, părăsită acum de ambii soți, fantomele (goii) se mișcă leneș sau fulgerător între oglinzile prăfuite: raze de soare sclipesc în cristalele colțuroase. O vișină putredă pe fundul unui pahar murdar. Și ciripitul vrăbiilor.

Septembrie.

5. Intră(!) pe poarta Institutului după drumul lung făcut cu trenul printre pădurile de pini japonezi și brazi canadieni. Gara orășelului universitar este plasată departe de Așezare. „Așezare" ... Ce straniu sună să numești „așezare" o singură clădire cu înfățișare de palat și care nu are decît o singură încăpere. Fiindcă Universitatea Ubiq de pe faleza potopită cu alge brune a Oceanului nu are decît o singură încăpere. Dar de fiecare dată alta.

Pe stîncile de la țărm, unde valurile vin să se spargă răvășind pletele brune ale algelor, stă o femeie tînără și frumoasă, probabil o viitoare colegă care seamănă puțin cu „sora dată ție" de departe – da, parcă... sau e numai o iluzie cauzată de dor? Cu ochii pierduți în zarea albastră și senină femeia stă cufundată în gînduri. Pe aici toată lumea este cufundată în gînduri.

– Aiurea „cufundată în gînduri"!

Glasul răgușit zbîrnîie malițios.

– Pozează! Doar pozează. Toate sînt învățate să pozeze, din cea mai fragedă copilărie. Li s-a spus că le stă bine să apară așa, „gînditoare" – și ele „au învățat" poziția, ca la Yoga, postura (melodia, nu și cuvintele) și se prefac, prostește, meditative. Nu e nici un alt animal, în afară de om, care să mimeze cu mai multă impertinență ratiunea.

– De ce vorbești așa de ele? întreabă celălalt, cu vădit reproș în glas. Ai fost tu în mintea lor, în capul vreuneia dintre ele, ca să știi dacă gîndește sau nu?

– Mimează, ascultă-mă pe mine! Toți oamenii mimează asta cu multă nerușinare. Am fost o dată la un turneu de șah... La mese stăteau bărbați serioși, cu capetele grele proptite în mîini, aplecați asupra tablelor cu piese. Plutea o atmosferă, am putea spune „lucrativă" . Ai fi jurat că gîndesc. Dar, dacă te uitai la ce mută ei acolo, pe caroeajul tablelor, ai fi rămas surprins, în majoritatea cazurilor, de stupiditate deciziilor luate, și dacă-i urmăreai mai atent, ai fi rămas convins, ca și mine, că mimau gîndirea cu tupeu și nonșalanță, ca fata asta de pe faleză. Și o mimau atît de grosolan încît rarele persoane care jucau realmente logic, te întrebai dacă nu cumva reacționau așa nu din rațiune, ci dintr-un fel de... joc al numerelor mari – căci se jucau atîtea partide că era musai ca unele să cadă și peste variante aparent logice. Probabil că învățaseră pînă la un punct niște mișcări considerate drept corecte de specialiști, și ei le reproduceau acolo fără umbră de gîndire sub frunțile lor înalte – le repetau fidel și sîrguincios, întocmai și fără abtere, numai printr-un act de pură memorizare, care doar atunci cînd înceta, la capătul suitei reținute mai mult sau mai puțin fidel de diletant, lăsa, nudă, lipsa deplină a oricărui gînd coerent.

– Da, știu, zise agasat colocutorul. Acum o să începi iar cu teoria aia a ta despre Cultură și Putere...

– Ce să fac dacă sînt posedat de problema asta – de raportul între Cultură și Putere. Fiindcă nu pot uita antipatia cu care așa-zisa Putere, care s-a vădit, în realitate, de atît de scurtă vreme atît de slabă și fragilă, se ambiționa în ritualurile ei perpetuue de a umili Cultura. Reprezentanții Puterii nu vedeau niciodată în mine un simplu slujbaș, ca oricare altul, ci „un om de Cultură" , pe care ei se simțeau datori să-l îngenuncheze, punîndu-i un prag în cale, un prag de sus scund, ca să-l silească să se aplece din mijloc înaintea lor. Nu sînt nici eu un tip prea înalt, dar să observi: cînd piticii edifică un monument ciclopic, insistă în a-i face ușile cu pragul de sus josnic, ca să te silească să te apleci, fie și fără voie și silit de împrejurări, înaintea lor! Cred că e și ăsta un criteriu după care poți să recunoști un om cu adevărat „mare" . Tot așa, inculții au o aversiune înrădăcinată pentru mîinile curate ale cărturarilor – deși este evident că Puterea, chiar cînd este a inculților, nu înseamnă nimic fără Cultură. Iar meseria scrisului necesită mîini curate. Ca și medicina.

6. Intrarea în Universitate se făcea printr-o ușă masivă de stejar cu încrustații în motive geometrice și florale. Cînd Ubiq, conducătorul grupului a deschis-o, lăsîndu-te să intri, ți-a șoptit: „Simte-te ca acasă! Ești liber să beneficiezi de tot ce se află aici!"

„Tot ce se afla acolo" erau, la prima vedere, doar pereții încărcați cu cărți și mesele de lectură. Îți pui jos rucsacul, la picioare, și iei una dintre cărți. Te duci cu ea la o masă, ca să o răsfoiești. Un titlu necunoscut și interesant. Ca majoritatea celor din rafturi. O deschizi, dar nu e o carte obișnuită. Prin nu se știe ce efect „modern" – tehnică de ultimă oră, poate electronic, poate de altă natură, prima pagină, toate paginile, la oricare dintre ele ai deschide-o, prezintă un cadru floral din care o persoană simpatică îți face cu ochiul. Fotografia mișcătoare te întreabă șoptit, cu voce de foșnet de hîrtie:

– Ești nou aici?

– Da, îi răspunzi, uluit, șoptit doar din buze, sau poate doar cu glasul minții.

– Mi-am dat seama, îți spune „poza" , care acum seamănă parcă puțin cu Ubiq, îndepărtata ta „soră dată ție" , de care îți e foarte dor. Pe mine mă cheamă Ubiq, spune fotografia mișcătoare. Pe tine cum te cheamă?

7. E o carte de biologie. Dar putea fi foarte bine de filozofie, de exemplu, sau de oricare altă știință sau artă. Nu o alesesești în mod special pe aceea – apucaseși la întîmplare un cotor din raft să te uiți ce este, trecînduți vremea pînă la ora mesei, sau pînă cînd te așteptai să vină cineva să te conducă la chilia ta, sau, dacă dormitoarele ar fi fost comune, să-ți spună: – Uite, ăsta este patul tău. De aceea, poate, a fost cu atît

mai neprevăzută „prezența" aceea ciudată dintre file.

– Eu sînt mentorul tău spiritual – a șoptit Ubiq. Ai să mă găsești, special pentru tine, în toate cărțile din această bibliotecă. Împărțită pe materii, sînt tot eu, în fiecare dintre ele. Unică în pluralitate. Pînă și „conducătorul grupului", sau ceea ce ai numit tu așa, eram tot eu, numai că la momentul respectiv n-ai știut să mă vezi. Acum îți dai seama că eram tot eu?

Rememorezi persoana cu ochii minții: buzele roșii, buclele diafane ale părului ieșind de sub cagula mazettei, culoarea ochilor dragi – și șoptești cu glasul gîndului, pe care Ubiq se pare că-l percepe și în care comunică la rîndu-i:

– Da, șoptești. Ai dreptate.

– Toată lumea, aici, în afara ta, sînt eu.

8. N-are nici o logică. Dar realitatea, să știi, este și ilogică. Printr-un act de voință, noi ne străduim să-i restrîngem ilogicului arealul într-o cît mai strîmtă și îngustă striațiune, într-un pliu-cortical-de-realitate, spațio-temporal, astfel încît să nu ne incomodeze în gesturile și faptele noastre. Dar atotcuprinzătoarele noastre sisteme logice doar par să explice lumea în ansamblul ei. Legile pe care le știm noi au, fiecare dintre ele, o limită de aplicabilitate destul de strictă. Și orice sistem logic are o verigă-lipsă (îți spun asta pentru că sîntem la capitolul Biologie și întreg sistemul lui Darwin se învîrte în jurul acestei idei, deloc străină de religie, fiindcă nu întîmplător Darwin a fost o față bisericească). Ori de cîte ori Știința ajunge la impactul cu Iraționalul însă, ea își amintește cu jale (ca păunul cînd își vede picioarele) că întreaga ei trufie „nezdruncinată" se bazează, de fapt, pe Logică, iar Logica, esențializată și denudată în limbajul matematicii, pornește și ajunge în cele din urmă de la, și la tautologia: „zero este egal cu zero". Rezolvăm totul logic cu ecuații, gîndim logic în ecuații complexe, numai că, din păcate, orice ecuație nu e decît un zero egal cu zero – monada lui Leibnitz cu care încercăm, disperați, să ne convingem, în absența posibilității de a evada altundeva, că „lumea aceasta este cea mai bună". Dar Lumea Aceasta este așa cum este. Și zero este egal cu zero.

9. Viața în Universitatea Ubiq este monotonă și liniștită. Îți petreci cîteva ore în bibliotecă, întreținîndu-te cu Ubiq printre rafturile cu cărți curate, ca noi. Clădirea are pereții tapisați cu cărți – milioane și milioane de cărți (chiar, oare cît o fi producția editorială, fie și numai într-un singur an, a uneia din limbile la care ai acces?). Toate exemplarele sînt legate în piele și arată, toate, surprinzător de proaspete, ca abia-ieșite din legătorie; și elegante – ediții de lux, adevărate opere de artă tipografică.

Biblioteca respiră un aer de lume nouă, a viitorului. Un aer de „altă lume". Razele soarelui taie spațiul de sub cupole în diagonală poposind încremenite pe acajuul sau albastrul-de-Veronese al cotoarelor pe care literele aurii sculptează basoreliefuri miniaturale regulate și plăcute ochiului. Există chiar și un „ceas" al cărților, pe care limbile soarelui răzbătînd prin ferestrele cupolei înalte arată cu o precizie a lor orele Universului.

Cărți fără praf. Cărți imaculate, fără pată. Cărți fără cărți. O lume inedită, a fariseismului cărturăresc pur și ingenuu, în care te afunzi ca într-o lumină lină, concentrîndu-te în liniștea deplină a unei insonorizări cu grijă pregătită și păstrată. Aici nu mai e, ca afară din Ubiq, zgomot, dezbinare, agitație – ci e un spațiu special, destinat meditației și lecturii – un spațiu sacru, de liniște deplină, în care atenția e apărată de construcția diamantată din piatră, lemn și sticlă, care să o protejeze să nu mai fie sustrasă de nimic de la actul de pătrundere a marilor taine printr-o muncă asiduă de țesătură fină desfăcută cu grijă de pe ideea pură, pînă la care Ubiq te călăuzește cu pași neauziți și subtili. Nu poți rezista aici prea multă vreme, în volumul în care se poate nărui pînă și de un scîrțîit de scaun, sau de o simplă tuse – în volumul în care tronează numai Ubiq: paznicul și călăuza mută prin lumea fără sunete a cărților.

După baia zilnică de liniște ieși pe unica ușă a aulei, dar nu mai nimerești tot în parcul cu pini al palatului Universității, ci în sala de mese. E o ușă specială, traversînd Universul Culturii prin transpațiu, imperceptibil. Nu are nici măcar vreo luminiscență mai specială, care să te avertizeze. Arhitecții au conceput încăperile cu o singură ușă polifuncțională.

În sala de mese, tacîmuri de argint așteaptă lîngă farfuriile și paharele curate. Și dintr-o dată sala se umple de persoane identice – Ubiq în zeci de exemplare care iau loc și mănîncă în tăcere sau schimbînd șoapte scurte. În cupluri, două cîte două, față în față, cu gesturi line și delicate, Ubiq mănîncă. Ubiq din fața mea, perechea mea, îmi zîmbește și mă întreabă dacă-mi place mîncarea. Gust din alimentele de pe farfurie și mă pătrund de aroma și parfumul lor tare ca și de gustul înțepător al mirodeniilor și îi răspund, zîmbind la rîndul meu, că da. Seamănă, de-acum, extraordinar de bine cu „sora dată mie" , cu îndepărtata mea „soră dată mie". Dar nu e ea, totuși. Are într-însa ceva diafan, ceva volatil – o aromă pe care nici o femeie din lumea vieții mele cotidiene, cu serviciu, casă, muncă anodină și șefi de birou îndărătnici și răi, salarii mici și alte asemenea probleme vulgare ale existenței vizînd eventual și prețurile piețelor – nici una dintre femeile realității nu era asemeni cu Ubiq.

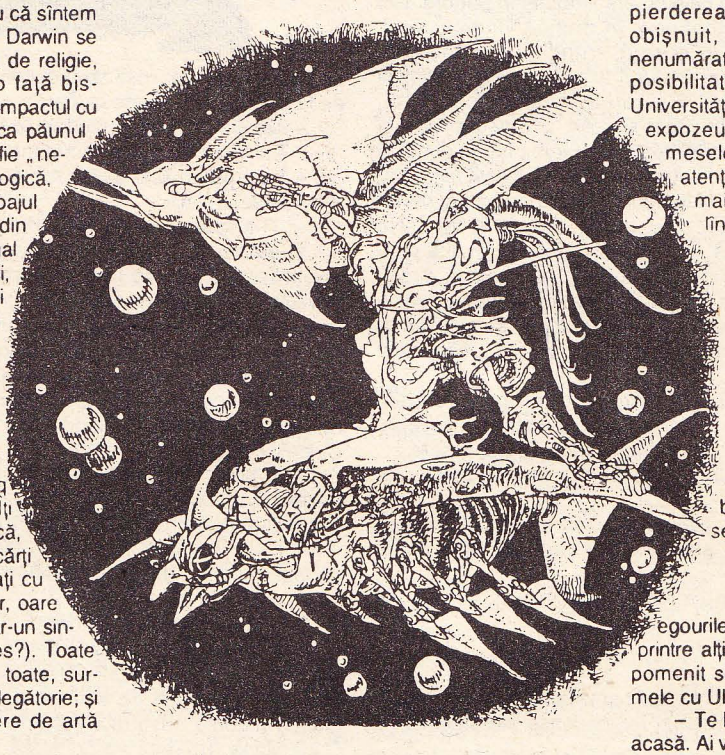

Fiindcă Ubiq era altceva – un personaj din lumea cărților și a viselor frumoase.

10. După masă, cînd ieși pe ușa cantinei, ajungi în grădina Universității. Te plimbi la braț cu Ubiq – are o rochie albă, cu dantele învolburate cu care mîngîie lujerele florilor primăverii din jur, iar copacii podiditi de petală albă și roză cern de deasupra o ninsoare de vis. Aici parcă ar fi încă primăvară și vară. Din loc în loc, anacronicii crini își desfac potirele de esențe grele. Pe malul îndiguit cu piatră masivă, spartă pe alocurea de bolte ogivale în ocnițe și tainițe ferestruite la picioarele cărora apa Oceanului se întinde într-o oglindă liniștită ca un lac uriaș, întunecat, pe malul căruia așteaptă (parcă pe voi, special) o barcă spărgînd vraja sub clar de lună în unde mici în care frunzele toamnei se așternlin, metalic și organic, peste freamătul neîntrerupt al actiniilor de pe pietrele de sub apa clară.

Rasa ta cenușie și rochia ei albă cu glugă au în ele ceva alegoric. Undeva, în depărtare, doi cîini, unul alb și unul negru, se hîrjonesc între ei într-un vîrtej de blană.

– Știi, îi spui, semeni grozav cu „sora dată mie" din lumea...

– Din „lumea cealaltă", zîmbește Ubiq. Știu. Fiecare vede în mine ce vrea să vadă, ce îi e lui drag să vadă.

– Și cum ești Tu de fapt? o întreabă.

– În fel și chip. Sînt și așa cum mă vezi tu.

– Ești frumoasă și bună, îi zici.

11. Numai noaptea îți lipsește femeia de lîngă tine. Fiindcă dincolo de ușa care dă mereu în altă dimensiune, Ubiq nu te însoțește niciodată în chilia dormitorului tău. În schimb o poză a ei de pe peretele camerei îți zîmbește înaintea stingerii.

12. – De unde atîta ură la toți marii înțelepți ai lumii pentru mîinile curate ale cărturarilor? De ce-i desconsideră, cu atîta ciudă, și Lao-Tzeu și Iisus?...

– Iisus numai pe cei fățarnici! precizează Ubiq, ridicînd degetul a luare aminte.

Discuțiile și plimbările voastre caste au rămas singurul lucru frumos din viața ta, care ar trebui să fie acum, prin împlinire, un lucru desăvîșit. Dar nu e așa. Te chinuie depărtarea de femeie și evanescența lumii artificiale prin care te petreci.

Și teama.

13. Atunci cînd ai o activitate intensă, timpul se scurge impalpabil ca fumul. Durerea din suflet pentru pierderea „surorii tale date ție" cu care te-ai obișnuit, pare acum compensată de Ubiq: nenumăratele soții pure dar binevoitoare cu care ai posibilitatea să te plimbi și să discuți în parcul Universității sau printre coloanele înalte ale sălii de expozeu, sau chiar prin firidele bibliotecii sau la mesele cantinei – că nimeni nu-ți mai atrage atenția acum să păstrezi liniștea și, dacă ai fi mai nesimțit, ai putea proceda ostentativ, violînd tabietul. Dar nu o faci.

14. Într-o zi, deschizînd o carte nouă, rămîi surprins descoperindu-ți poza alături de a ei. Chipul tău, propriul tău chip, îți zîmbește, mai tînăr parcă, dintre file.

– Te bucuri? te întreabă Ubiq.

Nu simți nici un sentiment deosebit, deși ești conștient că sînt oameni care și-ar fi dorit din tot sufletul să-și vadă numele și poza pe o carte, așa cum ți-o doriseși și tu mai înainte. Numai că, în condițiile date, bucuria ta este estompată de neîmplinirea sentimentală.

15. După aceea, treptat, fiecare pereche de Ubiq a început să fie dedublată de alter-egourile mele. Nu mai eram unic în Ubiq, ci unul printre alții asemenea mie. Pînă în ziua cînd m-am pomenit singur la masă, alături de toate perechile mele cu Ubiq.

– Te bucuri? Acum ești iar sănătos. Poți să pleci acasă. Ai văzut ce bine e în sanatoriu?

– Te bucuri?

– Te bucuri pentru noi?

Nu, nu mă pot bucura pentru bucuria altor euri ale mele. De trăit, trăiesc doar prin mine.

Îmi iau rucsacul de „student" și ies intempestiv pe ușa Universității Sanatoriului Ubiq, care răspunde direct în gara pustie, de astă dată. O Ubiq palidă și încercănată, urîtă și ridată, îmi răspunde bosumflată din spatele ghișeului că la primul tren nu mai sînt locuri. Iau un bilet în picioare și ies pe peronul pustiu. Deasupra șinelor adunate-n snopi, o lună murdară își ridică fruntea obosită și mîncată de vărsat.

Iau primul tren și mă întorc în orașul muncitoresc. Acasă.

Direct de la gară mă duc la casa „socrilor" – la casa Părinților „surorii mele dată mie" spre a-mi fi luată... – aștept vizavi, la pîndă – e destul de interesant și straniu să faci pe polițistul amator în propria ta casă și față de propria ta existență; – și într-adevăr, ca pentru a-mi sfîșia sufletul definitiv, într-un tîrziu, pe poarta casei iese fosta mea „soție", *soția* mea *etemă*, cu mine însumi la braț. Dar cu un mine însumi indiferent mie. „Soția" mea Ubiq, care m-a uitat cu atîta ușurință, regăsindu-mă fără probleme în altul ca mine, identic, neimportant, același.

Mîinile lui Davidson erau acum sigure şi trupul calm; ştia că nu era vorba de nici un vis. Porni drept spre strîmtoare, ca să ducă veştile în Centralville. Zburînd, simţea cum faţa i se relaxează, revenind la normal. Nu-i puteau arunca dezastrul în cîrcă, pentru că nici măcar nu fusese acolo. Poate avea să-şi dea seama de semnificaţia faptului că creechii atacaseră atunci cînd el era plecat, ştiind că altfel, cu el acolo, organizînd apărarea, nu puteau obţine victoria. Toată chestia avea şi o parte bună. Aveau să facă ceea ce trebuia făcut din capul locului: să cureţe planeta pentru oameni. Acum, nici chiar Lyubov nu-i putea opri să-i termine pe creechi, mai ales cînd urma să se audă că masacrul fusese condus de creechul favorit al lui Lyubov! Aveau să înceapă să-i vîneze ca pe şobolani; şi poate, poate, că aveau să-i dea lui misiunea asta. Ar fi putut zîmbi la gîndul acesta, dar îşi păstră chipul impasibil.

În amurg, oceanul era cenuşiu dedesubt, iar în faţă se întindeau dealurile insulelor, pădurile dese cu nenumărate frunze, cu pîraie ascunse şi ramuri împletite.

- II -

Toate culorile ruginei şi apusului, cafeniu-roşcat şi verde pal, se schimbau fără încetare în frunzele lungi, legănate de adiere. Rădăcinile sălciilor arămii, groase şi vînoase, erau acoperite de muşchi verde pînă jos la apa curgătoare ce se mişca aidoma vîntului, încet, cu multe meandre line şi opriri, împiedicîndu-se de bolovani, rădăcini, ramuri şi frunze căzute. Nici o cale nu era limpede în pădure, nici o lumină nu răzbătea întreagă. Întotdeauna, în drumul vîntului, apei, soarelui, stelelor, apăreau frunze şi crengi, trunchiuri şi rădăcini întunecate şi complicate. Pe sub ramuri, în jurul tulpinilor, peste rădăcini treceau potecuţe; nu erau departe, ci ocoleau fiecare obstacol, şerpuitoare precum nervii. Solul nu era uscat şi solid, ci umed şi cumva elastic, rod al colaborării dintre fiinţele vii şi descompunerea îndelungată şi totală a frunzelor şi copacilor morţi, iar din mormîntul acela bogat creşteau arbori înalţi de treizeci de metri, dar şi ciupercuţe mititele cu pălării de un centimetru în diametru. Aromele din aer erau subtile, variate şi dulci. Nu puteai răzbate cu privirea prea departe, doar dacă, uitîndu-te în sus printre ramuri, nu zăreai cumva stelele. Nimic nu era pur, arid, uscat, direct. Lipseau revelaţiile. Nu puteai cuprinde totul dintr-o dată; nu exista certitudine, culorile ruginei şi ale apusului se schimbau într-una prin frunzele sălciilor de aramă şi nu puteai spune nici măcar dacă frunzişul era roşcat-cafeniu, verzui-roşcat sau verde.

Selver apăru pe o potecă de lîngă apă, mergînd încetişor şi poticnindu-se adesea de rădăcinile sălciilor. Zări un bătrîn visînd şi se opri. Bătrînul îl privi printre frunzele alungite de salcie şi-l văzu în visele sale.

– Pot să vin la Culcuşul tău, Lordul meu Visător? Am străbătut cale lungă.

Bătrînul rămase nemişcat. Brusc, Selver căzu în genunchi în afara potecii, lîngă pîrîu. Capul i se plecă; era epuizat şi trebuia să doarmă. Umbla de cinci zile.

– Eşti din vremea viselor, sau din vremea lumii? întrebă în cele din urmă bătrînul.

– Din vremea lumii.

– Atunci, vino cu mine.

Bătrînul se sculă iute şi-l conduse dincolo de poteca rătăcitoare, printre hăţişurile de salcie, în locurile mai uscate şi întunecoase ale stejarilor şi porumbeilor.

– Te-am crezut un zeu, continuă bătrînul. Şi mi s-a părut că te-am mai întîlnit cîndva, poate într-un vis.

– În nici un caz în vremea lumii. Vin din Sornol, aici n-am mai fost niciodată.

– Oraşul acesta este Cadast. Eu sînt Core Mena. Din neamul Porumbarului Alb.

– Mă numesc Selver. Din Frasin.

– Mai sînt Frasini printre noi, şi bărbaţi şi femei. De asemenea, familiile voastre de însurătoare: Mesteceni şi Ilice; nu avem femei din Măr. Dar n-ai venit să-ţi cauţi o nevastă, nu?

– Soţia mea a murit.

Ajunseră la Culcuşul Bărbaţilor, pe un teren ridicat, într-un pîlc de stejari tineri. Se opriră şi se tîrîră prin intrarea-tunel. Înăuntru, la lumina focului, bătrînul se ridică, dar Selver rămase ghemuit pe palme şi genunchi, fără să se poată scula. Acum, cînd ajutorul şi confortul erau la îndemînă, trupul său, pe care îl forţase prea mult, nu voia să mai facă nimic. Se aşeză, ochii i se închiseră şi Selver alunecă, uşurat şi recunoscător, în bezna cea mare.

Cei din Culcuşul Cadast avură grijă de el şi tămăduitorul lor veni să-i oblojească rana din braţul drept. Noaptea, Coro Mena şi tămăduitorul, Torber, stătură lîngă foc. În noaptea aceea, majoritatea celorlalţi bărbaţi se găseau cu nevestele lor; pe laviţe se aflau numai doi tineri, ucenici-visători, şi amîndoi adormiseră repede.

– Nu ştiu ce anume ar putea provoca unui bărbat atîtea cicatrici

Marian MIRESCU

cîte are el pe faţă, rosti tămăduitorul, şi cu atît mai puţin o rană ca aceea de la braţ. O rană foarte ciudată.

– Are şi o maşinărie ciudată la brîu, spuse Coro Mena.

– Am văzut-o, şi apoi n-am mai văzut-o.

– I-am pus-o sub laviţă. Arată ca fierul lustruit, dar nu pare făcută de mîna vreunui om.

– Ţi-a spus că vine din Sornol...

O vreme tăcură amîndoi. Coro Mena se simţea apăsat de o teamă nejustificată şi lunecă în vis, ca să găsească motivul spaimei; era bătrîn, şi Visător de multă vreme. În vis, giganţii umblau greoi şi fioroşi. Membrele lor uscate şi solzoase erau acoperite de haine; ochii le erau mici şi luminoşi, ca nişte minuscule gămălii. Înapoia lor se tîrau lucruri uriaşe, făcute din fier lustruit. Înaintea lor se prăbuşeau copaci.

Dintre copacii căzuţi se desprinse un om, care alergă, strigînd din răsputeri, cu sînge podidindu-l pe gură. Poteca pe care fugea ducea la Culcuşul Cadast.

– Ei bine, sînt puţine îndoieli, făcu Coro Mena, ieşind din vis. A venit peste mare, direct din Sornol, sau a ajuns pe jos de la coasta Kelme Deva din ţinutul nostru. Călătorii spun că uriaşii sînt în amîndouă aceste locuri.

– Îl vor urmări, rosti Torber. Nici unul nu răspunse la întrebare, care, de fapt, nu era o întrebare, ci afirmarea unei posibilităţi. Coro, urmă el, i-ai văzut vreodată pe uriaşi?

– O dată, răspunse bătrînul.

Visă; uneori, fiind foarte bătrîn şi nu atît de puternic ca în trecut, mai luneca o vreme în somn. Veni ziua, trecu amiaza. În afara Culcuşului începu o expediţie de vînătoare, copiii chiţăiau iar femeile vorbeau cu glasuri aidoma susurului de pîrîu. De la uşă, o voce seacă îl strigă pe Coro Mena. Bătrînul se tîrî afară, în lumina după-amiezii. Acolo se afla sora lui, adulmecînd încîntată vîntul aromat şi, în acelaşi timp, păstrînd un aer sobru.

– Străinul s-a trezit Coro?

– Nu încă. Torber are grijă de el.

– Trebuie să-i auzim povestea.

– Fără îndoială; se va trezi în curînd.

Ebor Dendep se încruntă. Conducătoare a Cadastului, era grijulie faţă de oamenii ei; dar nu voia să deranjeze un rănit şi nici să-i jignească pe Visători, insistînd asupra dreptului ei de a intra în Culcuşul lor.

– Nu-l poţi trezi, Coro? întrebă ea în cele din urmă. Dacă ... este urmărit?

El nu putea simţi emoţia surorii sale pe aceeaşi coardă, totuşi o sesiza; neliniştea ei îl muşcă.

– O să-l trezesc, dacă Torber este de acord.

– Încearcă să afli iute veştile lui. Aş fi preferat să fi fost femeie, să nu bată cîmpii...

Străinul se trezise şi zăcea înfierbîntat în semiîntunericul Culcuşului. Prin faţa ochilor îi alergau visele, necanalizate datorită febrei. Se ridică totuşi în capul oaselor şi vorbi, controlîndu-se cu atenţie. Ascultîndu-l, Coro Mena simţi că i se zgîrceau oasele din trup, încercînd să se ascundă înaintea acelei poveşti teribile, a noutăţii.

– Eram Selver Thele, pe cînd locuiam în Eshreth, în Sornol. Oraşul meu a fost distrus de yeomeni, care au retezat copacii de acolo. Eu am fost unul dintre cei aleşi să-i servească, împreună cu soţia mea, Thele. Ea

Ursula K. Le Guin

Lumii îi spuneau PĂDURE

a fost violată de unul dintre ei și a murit. L-am atacat pe yeomenul care o ucisese. M-ar fi omorît și pe mine, dar m-a salvat un altul și m-a pus în libertate. Am plecat din Sornol, unde nici un oraș nu mai este acum sigur înaintea yeomenilor, și am venit aici, în Insula de Nord, trăind pe coasta Kelme Deva, în Dumbrăvile Roșii. Deodată, yeomenii au apărut și acolo și au început să reteze lumea. Au distrus și un oraș, Pemle. Au prins o sută de femei și de bărbați și i-au silit să-i slujească și să trăiască în țarcuri. Pe mine nu m-au prins. Împreună cu alții care au scăpat din Pemle am trăit în mlaștinile din nordul lui Kelme Deva. Uneori, noaptea, mă strecuram printre oamenii din țarcurile yeomenilor. Ei mi-au spus că acela se găsea acolo. Acela pe care încercasem să-l ucid. La început, m-am gîndit să încerc din nou sau să-i eliberez pe oamenii din țarcuri. Toată vremea însă vedeam copacii căzînd și zăream Lumea tăiată și lăsată să putrezească. Bărbații s-ar fi putut să scape, dar femeile erau mult mai bine păzite și n-ar fi reușit, și începuseră să moară. Am vorbit cu cei cu care mă ascundeam prin mlaștini. Tuturor ne era teribil de frică, dar eram furioși și n-aveam cum să ne eliberăm de teamă și de mînie. Așa că, în cele din urmă, după discuții lungi, și după visări lungi, am alcătuit un plan; am mers în timpul zilei, i-am ucis pe yeomenii din Kelme Deva cu arcuri și lănci de vînătoare și le-am ars orașul și mașinile. Nu am lăsat nimic. Dar acela plecase. S-a întors mai tîrziu, singur. Am cîntat deasupra lui și l-am lăsat să se ducă.

Selver amuți.

– Apoi..., șopti Coro Mena.

– Apoi, din Sornol a venit o navă zburătoare și ne-a hăituit prin pădure, însă n-a găsit pe nimeni. Atunci, au dat foc pădurii, dar a plouat și n-au făcut mare pagubă. Majoritatea oamenilor eliberați din țarcuri, împreună cu ceilalți, au plecat mai departe în nord și în est, spre dealurile Holle, căci le era teamă că vor veni și mai mulți yeomeni că să ne vîneze. Eu am plecat singur. Yeomenii mă cunosc, îmi știu chipul; iar asta mă înspăimîntă și pe mine și pe cei cu care mă aflu.

– Ce este rana ta? întrebă Torber.

– Acela a tras în mine cu arma lor, însă am cîntat deasupra lui și l-am lăsat să se ducă.

– Ai doborît singur un uriaș? întrebă Torber cu un rînjet slăbatic, dorind să creadă.

– Nu singur. Împreună cu trei vînători și cu arma lui în mînă... aceasta.

Torber se retrase dinaintea obiectului.

O vreme tăcură cu toții, apoi Coro Mena rosti:

– Ceea ce ne-ai spus este foarte negru și drumul coboară. Ești un Visător al Culcușului tău?

– Am fost. Acum, Culcușul Eshreth nu mai există.

– E totuna; vorbim amîndoi Vechea Limbă. Printre sălciile Astei, m-ai numit Lord Visător. Asta și sînt. Visezi, Selver?

– Mai rar, răspunse Selver ascultător, plecîndu-și chipul brăzdat și asudat.

– Treaz?

– Treaz.

– Visezi bine, Selver?

– Nu.

– Ții visul în mîinile tale?

– Da.

– Știi și zămislești, direcționezi și urmărești, începi și te oprești după cum ți-e voia?

– Uneori, nu întotdeauna.

– Poți umbla pe drumul pe care a luat-o visul tău?

– Cîteodată. Uneori mi-e frică.

– Cui nu-i este? Nu stai chiar atît de rău, Selver.

– Ba da, este pe de-a întregul rău, n-a mai rămas nimic bun, rosti Selver și începu să tremure.

Torber îi dădu să bea extract de salcie și-l ajută să se lase pe spate. Coro Mena mai avea de pus întrebarea conducătoarei; fără tragere de inimă, îngenunche lîngă bolnav.

– Uriașii, yeomenii cum le spui tu, te vor urmări, Selver?

– N-am lăsat nici o urmă. Vreme de șase zile nu m-a zărit nimeni între Kelme Deva și locul acesta. Nu acesta e pericolul. Se străduiește să se ridice iarăși în capul oaselor: Ascultați-mă. Voi nu vedeți pericolul. Cum să-l vedeți? N-ați făcut ceea ce am făcut eu. N-ați visat niciodată la asta: să faci să moară două sute de ființe. Nu mă vor urmări pe mine, dar s-ar putea să ne caute pe toți. Să ne vîneze, așa cum vînătorii hăituiesc iepurii. Asta este pericolul. S-ar putea să încerce să ne ucidă. Să ne ucidă pe toți, pe toți oamenii.

– Întinde-te...

– Nu, nu delirez, sînt fapte reale și vise. La Kelme Deva existau două sute de yeomeni, iar acum sînt morți cu toții. Noi i-am ucis. I-am ucis de parcă ei n-ar fi fost tot oameni. Atunci, de ce să nu facă și ei același lucru? Ne-au mai ucis, cîte unul, cîte doi, dar acum ne vor omorî așa cum omoară copacii, sute și sute și sute.

– Stai liniștit, făcu Torber. Asemenea lucruri, Selver, se mai întîmplă în visele febrei. Nu se întîmplă și în lume.

– Lumea este mereu nouă, interveni Coro Mena, oricît de bătrîne i-ar fi rădăcinile. Atunci, Selver, ce este cu aceste ființe? Arată ca oamenii și vorbesc ca oamenii, totuși nu sînt oameni?

– Nu știu. Doar oamenii nebuni se omoară între ei. Există animale care să le omoare pe cele asemenea lor? Numai insectele fac asta. Yeomenii ne ucid cu ușurința cu care noi stîrpim șerpii. Cel care m-a învățat spunea că se ucid în luptă unul pe celălalt, sau în grupuri, precum furnicile cînd se războiesc. Eu n-am văzut așa ceva. Știu însă că nu le este milă de cel care cerșește îndurare. Izbesc un cap plecat, am văzut cu ochii mei! În ei există dorința de a ucide, și de aceea am considerat potrivit să-i omor.

– Și toate visele oamenilor, rosti Coro Mena stînd în umbră cu picioarele încrucișate, se vor transforma. Niciodată nu vor mai fi aceleași. Niciodată n-o să mai umblu pe cărarea pe care te-am adus ieri, potecuța din crîngul de sălcii pe unde am umblat toată viața. Este schimbată. Tu ai pășit pe ea și este schimbată pe vecie. Înaintea zilei de astăzi, ceea ce trebuia să facem era cel mai bine; calea pe care apucam era calea cea bună și ea ne ducea acasă. Unde este acum casa noastră? Ați făcut ceea ce trebuia să faceți și n-a fost bine. Ați ucis oameni. I-am văzut acum cinci ani, în valea Lemgan, unde au sosit într-o navă zburătoare; m-am ascuns și i-am urmărit pe uriași, erau șase, i-am văzut vorbind, uitîndu-se la pietre și flori, gătind... Sînt oameni. Tu însă ai trăit printre ei, spune-mi, Selver, ei visează?

– Precum copiii, în somn.

– Nu au educația?

– Nu. Uneori vorbesc despre visele lor, tămăduitorii încearcă să le folosească în leacuri, dar nici unul dintre ei n-are educația sau știința de a visa. Lyubov, cel care m-a învățat, a înțeles cînd i-am arătat cum se visează și totuși numea vremea lumii „reală" iar vremea visului „irealâ", de parcă **asta** ar fi fost diferența între ele.

– Ați făcut ceea ce trebuia să faceți, repetă Coro Mena, după o pauză.

Ochii săi îi întîlniră peste umbre pe cei ai lui Selver. Tensiunea disperată slăbi pe chipul lui Selver; gura brăzdată se relaxă și el se întinse pe spate, fără să mai adauge nimic. Peste cîteva clipe adormi.

– Este un zeu, spuse Coro Mena.

Torber încuviință, acceptînd aproape cu ușurare verdictul bătrînului.

– Dar nu ca ceilalți. Nu ca Hăitașul, sau ca Prietenul, care n-are chip, nici ca Femeia Frunză-de-plop, care umblă în pădurea viselor.

(va urma)

Traducerea Mihai Dan PAVELESCU

Mihai HĂULICĂ

** Cornelia cu sînii goi **

Moneda de 100 strălucea în palma Corneliei şi Ramon simţi că-l ia ameţeala numai privind-o. O senzaţie de greaţă îşi făcea loc din măruntaiele lui. Gura i se deschise involuntar şi din ea ţîşniră pe masă cuvintele:

– Hai să dansăm.

Şi mîna lui înşfăcă mîna Corneliei trăgînd-o spre mijlocul sălii. Fata se propti bine pe picioare, se zmuci şi cei doi se opriră.

– Nu, băiatu', dacă vei dans cu mine mergem dincolo, la SIM. Acolo să-mi arăţi ce poţi.

– Ăsta-i un examen?

– Să zicem. Vii?

– Pot spune nu?

Bine măcar că-i pierise greaţa. Dar chiar n-ar mai fi suportat încă o tură din băutura aceea numită Fulger Globular. În fond, toate au o limită. Dar cine ar putea, cu mîna pe inimă, să spună că o ştie?!

Părăsiră încăperea printr-o uşă pe care Ramon n-o văzuse pînă atunci, de fapt ea nici nu exista, peretele era cel ce se deschidea, dar numai dacă o monedă intra într-o anumită fantă. SIM-ul era numai pentru cunoscători. Cu toate astea, găsiră cu greu două scaune libere. Se aşezară, îşi puse căştile, îşi legară captatorii şi...

Cornelia alese o melodie de Vraniţki. Era cel mai în vogă compozitor de sensonguri.

„A naibii muiere!" , îşi zise Ramon. „Dacă eu nu sînt bun pe simulatorul de dans, nu-i creez senzaţii. Şi dacă ea nu are senzaţii iese o melodie băşită că nici n-o să-mi vină să dansez cu ea. Dracu' a mai inventat şi sensongurile astea! La urma urmei, ea are dreptate. Păi, cînd poţi avea senzaţii producătoare de melodii plăcute, cînd eşti trist? Cînd eşti nervos? Şi se ştie că o melodie plăcută stimulează. Nu m-am gîndit niciodată să-mi pun serverul pentru sensonguri cînd fac dragoste. Cum o fi? Ei, dacă s-ar îngloba un server din ăsta în integratorul de senzaţii..."

Şi mintea îi zbură departe, pe Corr, unde făcuse amor cu o toneziană... Aoleu! Amintirea era atît de vie încît simţi realmente, din nou, masa aceea gelatinoasă – aşa arăta ea – învăluindu-l, înfăşurîndu-se în jurul lui, lipindu-i-se de trup, îmbrăcîndu-l, devenindu-i un al doilea rînd de piele... N-a mai trăit niciodată de-atunci aşa ceva. Artona! Îi luase în stăpînire gîndurile, visele, speranţele... Sau poate că el se lăsase în voia ei. Aproape că nici nu mai exista. Dar ce fericit era să nu mai existe! Artona...

Un ţipăt scurt îl readuse în realitatea de pe Nova Tortuga. El, Ramon Garcia Carrasco, în scaunul simulator, alături de Cornelia. Ea ţipase. Avea ochii închişi. Gemea, icnea subţire şi sensongul lui Vraniţki, pe care de-abia acum Ramon îl conştientiză, îl dădu gata. Artona dispăru din mintea lui de parcă nici n-ar fi fost şi se lăsă purtat de cîntec, de dans, de partenera lui care era... Cornelia se dăruia toată în dans, îi simţea picioarele, pîntecul, sînii, gîtul subţire, buzele, gura, dinţii sănătoşi şi ochii... Plonjă în ochii ei adînc, adînc fugărindu-i sufletul, întinzînd mîna după el; atingîndu-l şi scăpîndu-l... Apoi iar... Cornelia avea gura caldă şi sînii reci şi pîntecul fierbinte... Cornelia suspina şi rîdea... Cornelia se învîrtea în jurul lui şi el se străduia să o aibă mereu în faţă, să-i simtă gura şi sînii şi pîntecul, să-i cadă în ochi...

Cît o fi trecut? Dar cine avea timp să-şi pună întrebarea, cine? Cornelia şi Ramon stăteau în scaunele lor, cu căştile pe cap, ţepeni, parcă le era teamă de cea mai mică mişcare care ar fi putut să-i scoată de-acolo... Cornelia şi Ramon dansau şi sensongul lui Vraniţki ajungea prin ea la Ramon stîrnindu-i afectele care se revărsau asupra Corneliei, sporindu-i senzaţiile care îmbogăţeau melodia şi iar la el şi iar şi iar... o spirală albă ce urca tot mai sus, tot mai...

Stop. Timpul lor se terminase. Brusc. Lăsîndu-i să cadă de-acolo, de unde erau. Gata. Doi oameni aşezaţi pe două scaune. Îşi scoaseră căştile. Se ridicară şi porniră spre ieşire. Traversară barul, apoi urmă liftul, etajul şase, holul, camera ei.

Şi-acum? Ar trebui să facem dragoste. Dar Ramon nu spuse asta. Nu îndrăzni să sfîşie tăcerea. Dansul mai era încă cu ei, în ei.

Cornelia cuplă cele două calculatoare din cameră, se aşeză în faţa unuia şi degetele începură să-i alerge pe taste. Ramon se instală în faţa celuilalt. Pe ecran alergau şiruri de caractere, desene... Nişte cifre, izvorînd aleator sau poate nu tocmai, din cele patru colţuri, se îngrămădeau spre mijlocul ecranului, unde formau grupe de cîte şapte după reguli doar de ele ştiute, apoi, cuminţi, defilau în sus şi după ele alte şapte şi altele...

– Adierea biţilor rătăcitori! Ramon aproape strigă asta, făcînd-o pe Cornelia să tresară, apoi buzele ei se întredeschiseră dezvelind albeaţa dinţilor.

– Un punct la tine. Na, prinde-o şi pe-asta!

Ecranul lui Ramon se umplu de caractere care pîlpîiau. Din colţul stînga sus începu o rotire a tuturor cifrelor pe fiecare poziţie mergînd spre colţul dreapta jos dar lui Ramon nu-i trebui prea mult să observe alinierea în diagonală a cifrei 1 şi nici nu ajunse aceasta pe linia 7 că el se aruncă cu poftă şi furie în acelaşi timp asupra tastaturii pe care o mîigîie, o lovi şi iar o mîigîie şi diagonala se întoarse din drum, se încovoie şi Cornelia strigă excitată:

– Amanta Scorpion! Aşa, care va să zică...

Şi se lăsă să alunece în calculatorul lui Ramon, scormonindu-i memoria la adrese bine ştiute şi nimic, apoi aruncă vectori cercetaşi spre patru zări şi iar nimic şi, în fine, se hotărî să se arunce cu totul în direcţia în care parcă se zărea ceva ca un abur, ca o fiinţă mai mult spirit decît trup şi cîţiva biţi răzleţi care fugeau de colo colo o încredinţă că e pe drumul cel bun. Era pe aproape. De ce, nu ştia dar simţea. O, cum mai simţea! Era ceva inconfundabil, totdeauna i se făcea pielea de găină în situaţiile astea, totdeauna...

Tigrul îi ieşi în faţă, mai mai să se izbească de el. Mîrîia.

Se învîrtea în loc aproape atingînd-o cu coada. Tigrul... tigrul de la hotarul cetii... Ochi în ochi. Îi simţea răsuflarea puturoasă. Dar mai simţea şi mirosul acela suav adus de o adiere care, tandră, se lipea de ea, o mîngîia... Cum să fugă? Cum să renunţe? Era aici. Şi zvînc! Harponul pătrunse prin gura tigrului şi Ramon scoase un icnet. Cornelia trecu pe lîngă tigrul ucis, se opri, se răsuci pe călcîie, privi înapoi. De ce? De ce a făcut asta? Ochii tigrului o urmăreau. Vru să-şi continue drumul. Se opri din nou. Ochii tigrului o ardeau în ceafă. Îşi scoase bluza, se întoarse şi o aruncă pe capul tigrului. Acuma, da. Putea merge mai departe. Ramon stătea la pîndă. El era ceaţa. Şi aburul. Şi adierea. Tremura. Cornelia, cu sînii goi, era cea mai frumoasă femeie pe care o întîlnise. Şi nu fuseseră puţine. Cornelia cu sînii goi. Ce ciudat suna! Ca un descîntec. Ca un titlu de carte. Sau de cîntec. Ar fi vrut să aibă un server pentru sensonguri. Ar fi vrut să şi-l poată monta acum. Îşi montă cuplorul pentru calculator. Cornelia făcu la fel . Nu mai aveau nevoie de tastaturi. Stăteau amîndoi, faţă în faţă, fiecare în calculatorul celuilalt. Ba nu. Era un singur calculator. Şi ei înăuntru, căutîndu-se. Cornelia cu sînii goi trecu de hotarul cetii. Şi Ramon era ceaţa. Şi aburul. Şi adierea. Prin faţa ei se perindă un şir de călăreţi în armuri. N-au văzut-o. În urma lor norul de praf se ridica. Creştea. Cerul se întuneca. În oraşul lui Narcis începea anotimpul de praf. În oraşul lui Narcis... Narcis... Şirul de călăreţi se întoarse. Ea le făcu un semn scurt şi energic cu mîna. Înainte! În urma lor, norul de praf se ridica. Creştea. Se auzi zăngănit de arme. Pe sub norul de praf apăru un iepure. Se opri în faţa ei, se ridică în două picioare şi...

– Paştele mă-sii! Am uitat codul.

Nu-l uitase. Ramon exagera. Dar trebuia să facă asta.

Ramon se ridică în picioare. Ochii ei străluciră scurt şi el ştiu că iepurele nu mai există. Se întoarse în oraş. Nici oraşul nu mai exista. Calm, Ramon se puse imediat pe treabă: îşi formă codul, apoi începu să-l rotească. Încet; încet... Burghiul îi reuşise întotdeauna. Îi reuşi şi acum. Cornelia gemu. Ea muncise doi ani la figura cu defazarea faţă de cod. Îl admira. Şi-ar mai fi scos o dată bluza, în onoarea lui.

Dar ea era deja Cornelia cu sînii goi. Mergea pe străzile oraşului a cărui stăpînă fusese. Dar nu pentru mult timp. Adevăratul stăpîn se întorsese. Intrarea lui Ramon o adusese în pragul leşinului. Nu mai simţise niciodată aşa ceva. Mergea pe străzile oraşului atentă la case, la norul de praf care parcă plutea deasupra, la liniştea care o neliniştea. Avea ceva agresiv această tăcere. Respiraţia ei era singurul sunet, zgomot chiar. Sau nu. De undeva, de sus, din faţă, mai exact de peste tot, venea un sunet, un alt fel de sunet. Şi Cornelia ştiu că pentru ea vine. Că pe ea o caută. Şi mai ştia că o va găsi. De unde ştia toate astea? Nu avea o explicaţie. Pur şi simplu ştia. Era senzaţia aceea că ştii mai multe lucruri în acelaşi timp, lucruri pe care nu le-ai ştiut niciodată, că vezi mai multe locuri deodată, că trăieşti simultan în timpuri diferite. Se simţea de parcă ar fi murit. În jurul ei nu mai era nimic. Doar cîntecul. Şi deodată, un abur o învălui. Îi înlănţui picioarele. Îi atinse pîntecul şi sînii şi gîtul. Ochii ei mari păreau şi mai mari, străduindu-se să vadă, să înţeleagă ce se întîmplă. Avu senzaţia că aburul acela îi intra prin ochi adînc, tot mai adînc fugărindu-i sufletul, atingîndu-l, pierzîndu-l, apoi iar şi iar... Cornelia îşi simţi gura caldă şi sînii reci şi pîntecul fierbinte. Cornelia suspina şi rîdea. Era el. EL! Aburul şi ceaţa şi adierea şi cîntecul erau el. Sensongul lui Vraniţki i se mula pe trup stîrnindu-i afectele pe care ea le revărsa asupra lui Ramon cel de ceaţă, sporindu-i senzaţiile care, la rîndul lor îmbogăţeau melodia, o spirală albă ce urca tot mai sus, tot mai sus...

Epuizată, prăvălită într-un colţ al camerei, după ce suspinele şi gemetele şi ţipetele încetară, după ce ritmul respiraţiei i se mai domoli, Cornelia deschise un ochi, apoi pe celălalt.

La doi paşi de ea, pe marginea patului, Ramon respira sacadat. Începu să rîdă. Se jena de pata care-i apăruse pe pantaloni. Sau poate nu de asta rîdea.

– Cum ai reuşit? Sensongul lui Vraniţki... Tu nu eşti om – spuse ea şi îşi scoase bluza.

Ramon zîmbi şi Cornelia cu sînii goi crezu că e încîntat de compliment.

Memoria lui îl dăduse de gol. Nimeni nu putea reproduce un sensong. Nimeni nu putea trăi aceleaşi senzaţii de două ori. Nici un om. Dar el era Dextro KS/9076 Samnis, superandroidul generaţiei a şasea, detectiv în trupele guvernamentale. Acum, pentru o vreme, Ramon Garcia Carrasco, playboy, 32 de ani, de pe Yole–5, para servir el Dio y Usted.

Marius ALECU

CUM STAI CU DRAGOSTEA?

– Lasă-mă să ghicesc, face ea visătoare... Dincolo de aparenţa asta de dur, de pachet de muşchi şi QI luciferic, eşti de fapt un sensibil, un tandru, care tînjeşte după dragoste, dragoste adevărată, sentiment, sentiment pur şi flacără...

– Daaaaaaa, mhmm, daaa, mhm...

– Ştii, dragule, aş putea să spun că te-am dorit dintotdeauna, te-am aşteptat dintotdeauna, că te-am visat încă din stare de făt neîndopat cu orgazine, supraviezine, extazine, fortazine, tonozine, coordozine, binozine...

După o clipă de tăcere ezitantă, zbatere de gene lungi furate din trusa mămichii:

– Ştii, eşti primul cu care ies... Eu n-am , n-am...

Iar tăcere...

Un cotlon întunecos şi întortocheat printre senzoplastele topite inegal ale unui refugiu auto-social dezafectat. Ea păşeşte în urma lui - nu înfiorată, ar spune ca să nu pară galinacee, ci impresionată ar zice, ca să-i justifice tremurul datorat nu numai aerului jilav al nopţii - peste bucăţele din scheletele celor care au preferat, oricărei legi sau arbitraj, confruntarea fără nici un fel de arme, caftul de maimuţe nude închise în cuşcă. Neînţelegeri între foşti prieteni, pînă la războaie între mega-companii, s-au terminat aici. Sau au început oficial.

– Ce sumbru romantic loc, Janc! se lipeşte fata de silueta masivă. Clipă de aşteptare obraznic-sfioasă din partea ei.

– Asta-i Motocicleta mea! mormăie el.

O matahală lunguiaţă cu detalii înghiţite de întuneric. Laserul lui zig-zaghează firav pe compacplaca prinsă în ţesătura de fire de deasupra lor. Operaţia e delicată: raza ar putea atinge vreun nodul-senzor rămas activ. Distrugerea de aşa ceva se pedepseşte - conform Legii memoriei şi controlului locurilor nr. 79/2040, adoptată recent - cu, practic, exterminare dupa maxim două luni de rezistenţă disperată în Lagărele disciplinare/Sector VI, deşi, teoretic, internarea e de doi ani, amîndoi o ştiu. Compacplaca găurită lasă să treacă un şuvoi de lumină selenară ce dezvăluie contururile crude ale scenei.

– Asta-i Ciberelefanta mea iubită! repetă Janc.

– Impresionant, da ... impresionant, ezită ea, în timp ce un rictus zdrenţuit îi acoperă cercul verde fosforescent al buzelor.

– Ghidonul, face el sec.

– Ce imitaţie drăguţă, exclamă ea, oooo!, a costat o avere, vai!, nici nu-mi vine să cred că sînt cu tine... E...

– Taurină veritabilă ... Da, costă o avere... Coarne... veritabile...

Vocea de bărbat în puterea vîrstei, groasă şi consistentă ca un ulei Wing de cea mai bună calitate, uşor răguşită de la gazele bătăliilor cu bandele rivale pe străzile Bucurescylor. „Îţi percep forţa, Janc" , se simte ea îmboldită să-i spună cu acel termolo pe care îl crede specific îndrăgostitei eterne.

– E un vis! îşi termină fata aprecierea iniţială. Veritabil!

Exclamaţie, chiţcăit extetic gen: „o, cîte fete ar trebui să mă invidieze acum, o!"

– Veritabil, dar tratat! punctează el. Pumnul cade ca un ciocan pneumatic peste coarne. Infiltraţii cimentidice. Rearanjare în structura internă a materiei. Păstrarea formei, aspectului, mărirea rezistenţei. Organoo!

Ea face un gest de încîntare neterminat (pentru a lăsa loc la subînţelesuri superlative) - fluturarea palmei precum zbaterea aripei unui aeropter de lux, la decolare - dar, în sine: „Pfui, a învăţat prospectul publicitar pe deasupra. Sau se ascunde, încă se ascunde, de! reflex social!, o!, voi găsi izvorul lui de sensibilitate!"

– A fost un mascul frumos! continuă el.

Uşoară ezitare din partea fetei.

– O! da! nici nu mă îndoiesc... „Aşa, îşi spune ea, ca o aluzie nu la taur ci la el... În definitiv barbaţii sînt nişte copii, zicea mama - şi mama e curvă bătrînă pe Bulevardul Sfînta Caterina Pigly - îs copii, să le gîdili un pic orgoliul de macho şi gata, gata, se deschid aşa, ca florile." După gata, mama spusese, de fapt, „le sfîrîie hidrogenul în rezervorul cilindric cu mărime variabilă" - de, aşa e mama, nedelicată uneori dar întotdeauna cu minunate nostalgii după astronauţi...

– De fapt, ornamente exoscheletice utilitare, podoabele astea de căpăţînă taurinică, precum o teacă ce îmbracă o structură de rezistenţă a ghidajului clasică, încă perfecţionată în dotare - ceva tehnologie, ceva arme, un laser - proiector, iote, un display Kinetoholografic, radar, vitezometru, spectometre, ultrasunete, servomecanisme de orientare ... şi fata tace, indecisă - bărbaţilor nu le prea place să ştii multe dar nici să fii o proastă, cel mai bine pe mijloc... Da, mijlocul le place...

– Ahăm, aprobă el, neutru, şi altele, unele, secrete - ea dă din cap, ştie să fie discretă, discreţia e bună pentru el, luptele pentru zonele de influenţă în megalopolă, ea înţelege - da-n rest lux, lux, lux, lux, uite, piele de tigru pe hidro-şaua ergonomică, vizor-aparătoare din parbrize tip module de luptă ale armatei, faruri-proiectoare de aerodine supersonice, colţii ăştia ataşaţi jos, la roata din faţă, pe post de baionete, au fost ai unei femele elefant foarte bătrîne, uite cît de lungi sînt, pedale îmbrăcate în piele de crocodil, ştii, *am şi simţ estetic*, asta-i nota mea proprie, semnul-steag al I.T.A., al Îngerilor cu Trei Aripi, al nostru; atenţie, tipo, eşti şi vei rămîne singura care ştie de asta...

Pendularea de pînă acum, între dorinţa de vis nebun, de marea iubire unică şi nesfîrşită ca-n holoproiecţii, frica de dezamăgire fantomatic întrezărită şi „je-m'en-fiche-ria" amorală produsă de pura atracţie camală - „mamăăă, ce animal!" - această pendulare, deci, iată, e pe cale să o aducă pe fată aproape de primul sentiment: da, el se destăinuie acum, vine, vine, vine Fericirea...

– Ştiam eu! şopteşte, fata pipăindu-i bicepşii acoperiţi de tocurile pumnalelor şi grenadelor atomice. Eşti, acolo în tine, bînd...

– Uite, continuă el, imperturbabil, oglinda asta retrovizoare... Fata îşi lipeşte coapsele de-abia rotunjite de mijlocul lui puternic, înfăşurat într-o bandă de micro-rachete teleghidate, şi începe să se mişte încet... Buzele, care, în momentele de balans ale neîncrederii se coloraseră în roşu, făcîndu-i faţa să semene cu o autostradă pe care s-a implantat semnul interzis, au revenit la verdele ameţitor - aţiţător.

– Oglinda asta retrovizoare, deşi pusă aparent de sanchi, că am infraroşii, un sistem miniaturizat mai complex şi sigur, cu rază mare de acţiune, e expresia, ăăă, semnalului meu despre *simţul estetic* al I.T.A., e o chestie...

Geamăt:

– Iubitul meu!

Şi mîna micuţă, delicată, cotrobăindu-l printre încreţiturile combinezonului-armură, coborînd spre mijloc...

– E o chestie *shakespereană*... Hei, tu, *mă auzi*?

Vocea ca un ulei Wing, uşor iritată, *a întrerupt începutul visului*...

– Mă auzi, fato... Vorbeam despre oglinda retrovizoare...

Ameţită, dezorientată, scoate un firav:

– Da, iubitule. Apoi regăsindu-se: Da! da! ce e? iubitule, iubitul meu, iubitule, iubitule, iubitule, iubitule...

– Hei, scumpo, gata, gata! vorba prietenului meu - ăla de-*a refuzat* să reguleze o tipă tatuată peste tot cu sexe masculine, de teamă *că nu şi-o mai găseşte după* - toate ziceţi în momentele astea cuvîntul ăsta... *Mă auzi*?

Urletul lui s-a vrut şi a reuşit sa fie sacadat, ca o succesiune de bătăi într-un bidon gol pentru combustibil de howercrafturi Award...

Speriată, ea:

– Da.

– Despre cé vorbeam?

– Despre simţul estetic şi oglinda retrovizoare a motocicletei tale. Dar altfel de simţ, in..., in...?

– Uită-te bine la ea!

– Mă uit, dragule.

– Mda, e o oglinjoară de casă, scumpo, cu coadă şi ramă ovală de sidef autentic, şi ataşată de ghidon prin ce?

– Un braţ ... De plastenorg, nu?

– Nu, face el sec. Unul *autentic*. Autentic, înţelegi? Organic! Dar tratat. *Pietrificat. Durificat.* Sublim simţ estetic, nu? Sublima fuziune a acestuia cu misticul tragic, cu satanica noastră datorie iraţional-intuitivă, cu focul mistuitor ce va frige tot, inclusiv firecăreţe ca tine...

Ea. O autostradă pe care se ridică un baraj de flacări. Autovehicule ce nu se pot opri şi intră în el. Rezervoare de combustibil explodînd, infarctul inimilor de metal în loc de detunătura anticei şampanii... Şi transportul ei către visul tandru, scump, blînd, a luat foc...

– Eşti dulce! scînceşte ea. Eşti bun!

Pe marginea autostrăzii, o clădire preistorică incendiată, geamuri topite lent unele spărgîndu-se sub impactul valului de căldură şi retezînd un braţ cu o oglinda de casă în mînă.

– Oglindă, oglinjoară, şopteşte ea şi răbufneşte: „Vedea-te-aş elastosegment inelar pe anus de erotosclav, cur de urangutan cibertroniç, boaşă pîrlită de şoarece de bancă de date..."

Palma grea se opreşte aproape, milimetric, de indicatorul „interzis" de pe faţa autostradă a fetei. Tăcere.

– Autocontrol, rage el mîndru. Apoi calm: „Ascultă! Simţ estetic. Şi tehnologie - ultima naştere a Ştiinţei. Calculatorul neuronal. Conexiuni telepatice cu creierul meu. Blindajul, piesele celelalte, ansamblele, subansamblele, din *material vomant. Scuipînd* dîre băloase de *metal lichid* care să traseze *graniţele* proprietăţilor megalopolitane I.T.A., frontierele necesităţilor noastre teritoriale, ale *mele*..."

Ea îl priveşte încremenită. El, muntele de muşchi şerpuitori, cu minte hiperinteligentă, a încălecat pe motocicletă, pregătit de luptă, zeu de neînvins al tuturor vremurilor şi mai ales al celor care vor să vină. „Hipnofilm clasic!" face puştoaica.

Vocea feminină, frîntă, joasă, exasperată dar şi veninoasă:

– O fi avînd Ciberelefanta ta şi vreo *gaură* mai *specială*. (El dă din cap că da). CE VREI DE LA MINE?

Răspunsul nu întîrzie.

– *Ce vreau*? Păi dacă te uiţi cu atenţie şi *dacă te gîndeşti şi la sexul motocicletei, oglinda* e de *budoar*. Şi cred că, ştiind doar atît, chiar şi tu ţi-ai da seama că *braţul şi mîna care-o ţine* - organopietridurificate - *nu pot fi masculine*. Ar distona, hm, estetic. Mda, ştii, ieri, a fost lupta aia cumplită cu Stringojaguarii Veseli. După ea, am vizitat un anticar *pentru un obiect cu coadă şi ramă de sidef*... Motocicleta mea a avut, scumpo, *înainte de mardela aia DOUĂ* oglinzi retrovizoare, cu SUSPENSIILE LOR LA GHIDON ADECVATE... În sfîrşit, după atîtea tipe agăţate, pot spune că mîna ta stîngă face o pereche perfectă cu cea de pe ghidonul Ciberelefantei...

● CONCURS ● CONCURS ● CONCURS ● CONCURS ●

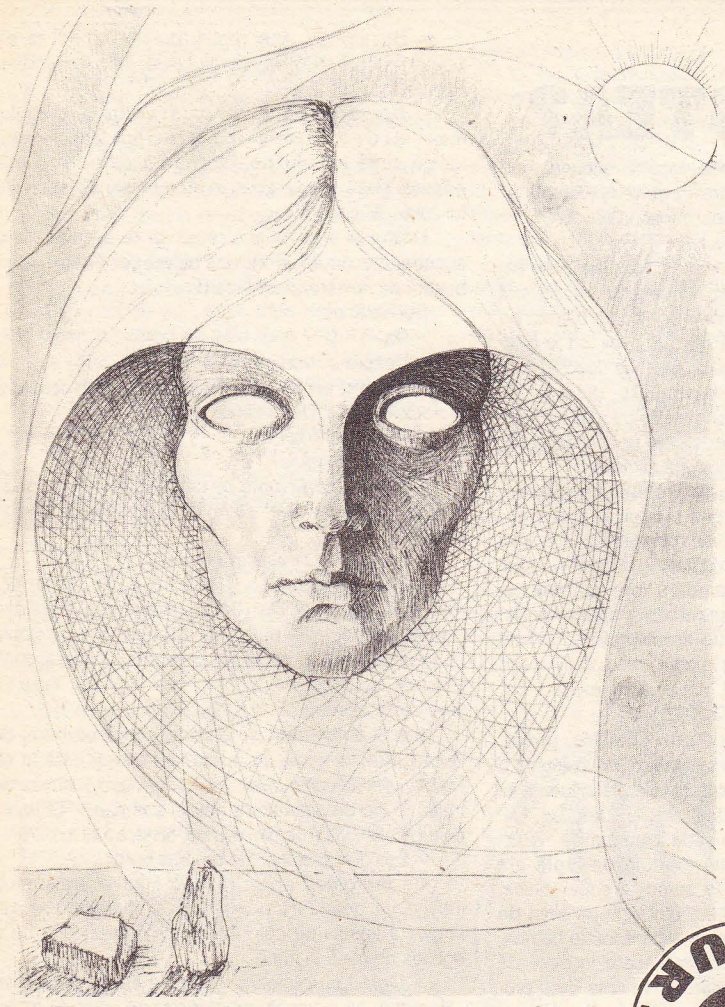

Dan ACOSTOAEI

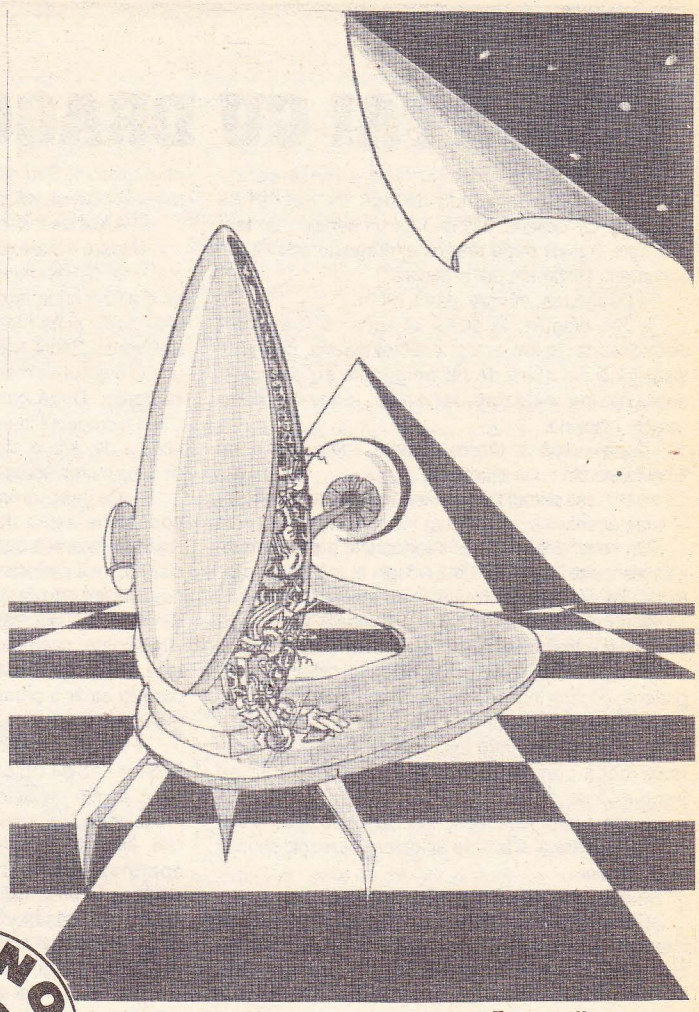

Irina SĂPUNĂRESCU

CONCURS DEBUT

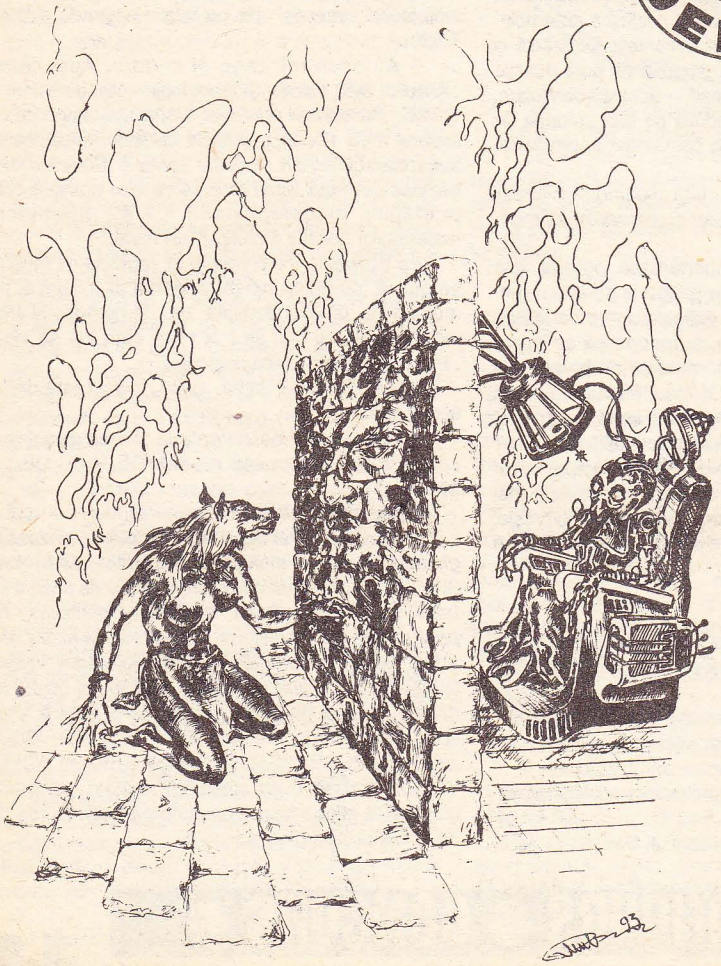

Iulian RÎMBU

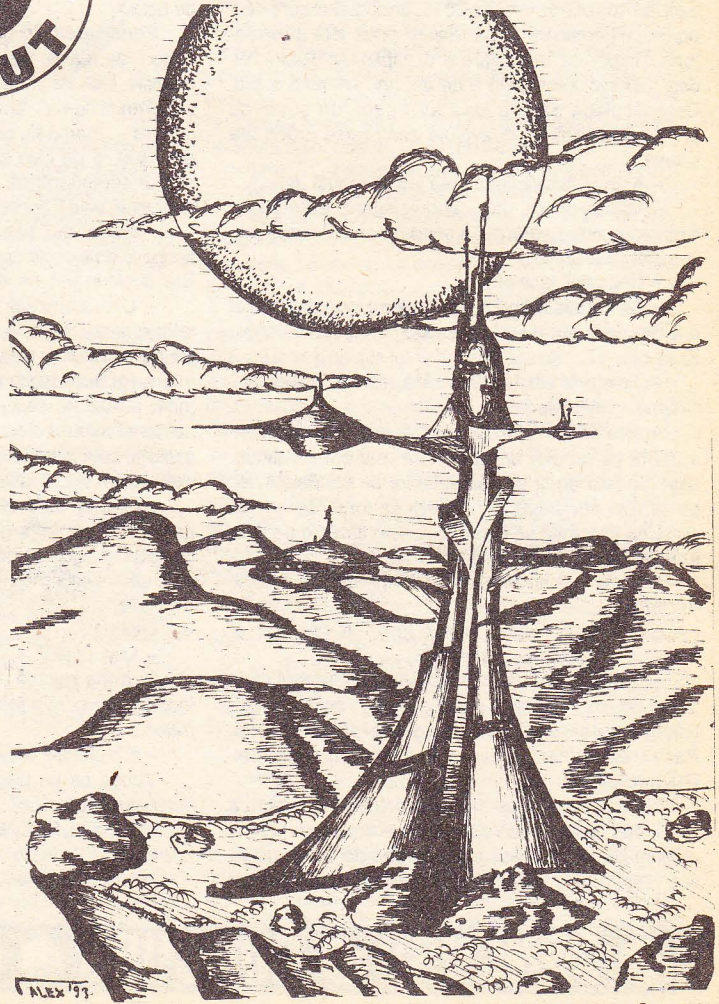

Dan TÂRLĂ

Adevărul

Florin MUNTEANU

Am văzut că există greşeli banale, greşeli creatoare, greşeli catastrofale, greşeli fără intenţie sau cu un scop bine determinat. Deci, multe feluri de greşeli ce pot fi recunoscute ca atare doar în raport cu un referenţial pe care-l numim simplu:Adevăr. Un cuvînt aparent banal, pe care îl cunoaştem încă din copilărie căci, nu de puţine ori ne-am acuns în spatele lui: „Doar spun adevărul!" – şi privirea fugea cu teamă spre băţul din mîna mamei (sau a tatălui – după caz) ce şovăia încă în aer. Şi poate în acele momente de adevărat suspans ştiam sau nici măcar nu ştiam, cîte greşeli făcute cu voie sau fără de voie conţineau afirmaţiile noastre, aflate în acele momente „dure" sub protecţia Adevărului. Şi aşa, treptat ne-am obişnuit să considerăm a fi adevărată orice părere, orice frază afirmată într-o discuţie sau citită undeva. Şi, poate şi mai grav, să ne şi batem pentru conţinutul ei fără a o putea analiza dacă este măcar construită logic. Căci, din păcate, puţini dintre profesorii noştri au pus accentul în lecţiile lor pe necesitatea şi importanţa Logicii [1], disciplină care se ocupă cu studiul corectitudinii gîndirii. Astfel am fi fost mult mai atenţi la cele afirmate, căci orice frază ar fi trebuit trecută prin filtrul celor patru principii fundamentale ale logicii clasice: principiul identităţii (ce asigură claritate şi exactitate), principiul noncontradicţiei (ce asigură coerenţa), principiul terţului exclus (care asigură consecvenţa în afirmaţie) şi principiul raţiunii sufiociente (care asigură temeinicia frazei). Atunci, măcar propoziţiile şi fazele ar fi fost logic stabilite, iar grija pentru exprimare ar fi impus de la sine şi înţelegerea profundă a sensurilor cuvinetelor, fiind posibilă diferenţierea între definiţie, axioma, principiu, ipoteză sau postulat. Şi atunci, s-ar fi înţeles de ce trebuie să avem grijă cum construim chiar o lucrare SF sau poate cu atît una SF. Şi poate cel mai bun exemplu îl constituie în construcţia subiectului care capătă stabilitate, devine o lume „adevărată" . În sens logic. Dar este ea oare adevărată în sine?Şi din nou ne întoarcem la dificultatea de a arăta ce este în principiu Adevărul? Constantin Tsatsos [2] ne arăta că:

„Adevărul nu ţine de lumea simţurilor, de universul sensibil, ci de ceva mai profund, de suprasensibil, ce nu poate fi simţit, ci doar înţeles! Adevărul este inteligibil precum o ecuaţie matematică sau o regulă de logică. Cunoştinţele dobîndite prin simţuri au un caracter Subiectiv. Sensibilul generează subiectivul. Ceva ce nu depinde de subiect, de observator, ceva Obiectiv, este rezultatul suprasensibilului. Acel ceva este Esenţa lucrurilor." Şi, dacă nu am pătruns încă Esenţa lucrurilor, cum am putea judeca anumite afirmaţii ca fiind adevărate sau nu. Să ne amintim de fraze ce pînă mai ieri erau Adevărate, iar azi sînt ridicole:

– Soarele se roteşte în jurul Pămîntului care este plat;

– nici un subiect mai greu decît aerul nu se va ridica în văzduh.

– într-un tren ce s-ar deplasa cu viteza mai mare decît 37 km/h omul ar muri din lipsa de aer, care datorită inerţiei ar rămîne în urma. Şi lista este mult mai lungă. Este atunci Adevărul relativ? Atunci mai este Adevăr? Dar să revenim la afirmaţiile de mai sus şi să nu le aruncăm imediat, ci să încercăm să folosim experienţa trecutului pentru a face descoperiri în viitor! Oricare din afirmaţiile de mai sus conţin şi informaţii utile, dar limitate la universul cunoaşterii din acel moment. De exemplu, se identificase aerul ca prezenţă fizică şi i se atribuise greutate sau se descoperise principiul inerţiei. E ca şi cînd am privi adevărul prin straturi deformatoare de ceaţă. Să încercăm să analizăm fraze ce par să vină din viitor, şi care sînt azi la fel de „utopice" şi de neadevărate. Şi pînă să verificăm experimental Adevărul conţinut în aceste propoziţii, să încercăm să le folosim ca exerciţiu de intuiţie şi logică, sau ca sursă de inspiraţie în pagini SF. Sînt spicuiri din cele transpuse pe hîrtie de un cercetător american, care, pe la începutul secolului pleacă în Tibet, unde intra în legătură spirituala cu marii învăţători ai lumii:

Savanţii vor înţelege atunci prezenţa unei puteri încă neînţeleasă pentru că este inactivă, dar este inactivă pentru că nu este înţeleasă.

Numiţi-o rază de lumină sau altfel. Noi o percepem ca o mare putere universală. Cînd omul intra în contact cu această forţă, ea va lucra pentru el mult mai bine decît aburul, electricitatea, petrolul sau cărbunele. Totuşi noi o considerăm ca una din cele mai mici printre izvoarele de putere. Ea nu se va mărginii să-i furnizeze omului doar forţă motrică. Va produce căldură necesară în orice loc şi în orice moment şi aceasta fără un gram de combustibil. Este perfect silenţioasă şi cînd oamenii se vor servi de ea, va suprima o parte din zgomotul şi dezordinea ce par astăzi inevitabile. Ea este la îndemîna Dvs, împrejurul Dvs, aşteptînd să vă serviţi de ea. Cînd o veţi folosi, ea vă va părea infinit mai simplă decît aburul sau electricitatea.

Fiinţa umană, cooperînd cu puterea universală, poate pune în mişcare, prin gîndurile sale, influenţe vibratorii. Atunci, elementele componente, „dizolvate" în afara spaţiului şi timpului se precipită să umple tiparul format de dorinţă. Omul este unicul „proiector" , coordonatorul exclusiv al diverselor tipare de substanţă. În comunicare cu această putere, omul poate accelera ritmul oricărei evoluţii pentru a satisface instantaneu nevoile sale. El grăbeşte astfel procesul naturii. El nu interferă cu natura, ci cooperează cu ea pe un ritm de vibraţii superior. Creierul are facultatea de a primi şi înregistra undele emise de un obiect şi transmise prin ochi.El înregistrează vibraţiile de lumină, de umbră şi culori. Are de asemeni facultatea de le exterioriza, reproducîndu-le graţie viziunii interioare. Înţelegerea acestor principii va conduce la descoperirea că se pot înregistra şi proiecta mişcările şi culorile obiectelor fotografiate.

Crist, este viaţa adaptată la Forma, energia născîndă pe care oamenii de ştiinţă o ghicesc fără să ştie de unde vine. Nimic nu ia Formă pînă cînd omul nu şi-a exprimat întîi un ideal.

Marea Piramida, cu fundaţiile sale stabilite pe pămînt mărturiseşte îndreptînd spre cer capul său fără coroană.Piatra coroanei va fi pusă la loc cînd omul va accepta pe Crist ca adevărata sa moştenire.

Datele ştiinţifice înzidite în enorma sa masă de piatră nu au fost incluse acolo pentru progresul ştiinţei, căci trebuie să fii deja foarte versat pentru a le înţelege. „Marea Piramidă şi minunata-i structură am pus-o de o parte ca un obiect de mister pentru umanitate. Secretul Universului este expus în masa sa. Fiecare trăsătură parţială este făcută cu precizie, după metode ştiinţifice exacte. Totul a fost ordonat dinainte şi contribuie la fuziunea armonioasă a omului ca fiind Crist al lui Dumnezeu. Culminarea acestei împliniri va pune piatra de încoronare pe Marea Piramidă.

BIBLIOGRAFIE

1. Anton Dumitru, Retrospectiva, Editura tehnică, Bucureşti, 1991.

2. Constantin Tsatsos, Filologia socială a vechilor greci, Editura Univers, 1970 (nota documentară).

3 Baird T. Spalding, Viaţa Învăţătorilor. Diffuzion Dervy-livres 1 Rue de Savoie Paris (6).

Octavian DOBRIŞAN

Cum m-am făcut MARE

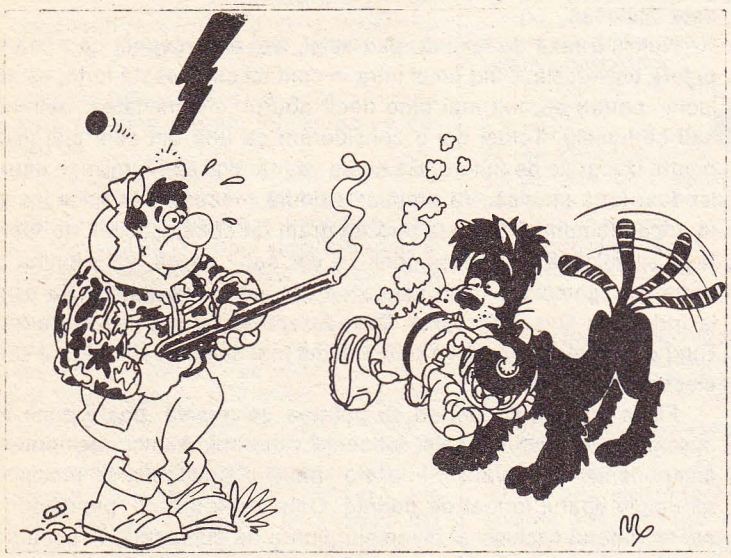

Ce să mai discutăm de pomană - femeia, nene, nu te crede nici dacă te vede lat, cu limba scoasă, pe dric... Stai numai să vezi cum a fost:

Plecasem, care va să zică, cu Victor, Paul şi amantă-sa de la şedinţa aia de cenaclu la care toţi am vorbit fără să iasă mare brînză. Că ăi de citiseră trebuiau să scrie ba aşa, ba pe dincolo, adică oricum numai aşa cum era - nu! Ce zice Paul! Hai pe la mine că tocmai am ceva răcit prin frigider şi mai stăm la o parolă şi-un tutun! Haidea bă, dacă vrei tu n-o să-ţi stricăm noi doi - cantitate neglijabilă - cheful. Ăsta, Victor, nu dormise de vreo două nopţi, nu'ş ce-avusese de lucru, fusese şi la servici şi ar cam fi căzut lat, dar cînd auzi de băutură, de cafea şi mai ales de mîncare - era singur acasă - era la uşă înaintea gazdei. Aşa că dincolo de uşa aia, noi ăştia trei am turnat în noi vreo două-trei ore tot felul de pahare şi cești şi sandviciuri, iar cînd să plecăm tot ăsta, Paul, n-are de lucru, bă, nu plecaţi pînă nu luaţi şi-un pahar dintr-ăsta de mi l-a adus mai adineaori unul ca să-i bat la maşină nişte poeme tîmpite! Eu nu mai beau că nu mai am unde... Luarăm - ce era de făcut?! - cîte un hap din băutura aia - un lichior dulce-amărui, bun, dar cam afumat - şi gata, hai! Coborîm cu liftul - uite, dom'le, că ăsta funcţionează!!! - cam strîmtoraţi din cauza lui Victor care, ameţit şi obosit, se cam lăţise şi se tot legăna. Ca să n-o mai lungesc, ne-am dat jos din cutie, am mai schimbat cîteva vorbuliţe şi ne-am despărţit buni prieteni. Păi, ce-i păsa lui, că nevastă-sa era plecată, nu ca a mea să mă pîndească cu ceasu-n mînă şi să mă taca-taca la cap pînă la primul sforăit. Aşa că am tăiat-o rapid spre prima stradă care, deşi întunecată, propunea o scurtătură. Unde mai pui şi mirosul zăpăcitor de pomi în floare... Ei, şi cînd s-o iau la stînga spre blocul meu... ba pe dracu' - nici blocuri, nici case, nici nimic... Şi dacă era să mă gîndesc bine - beat-beat, dar nu mă tîmpisem chiar sută la sută! - trebuia să ajung fie în centru, fie la gară, fie la vreuna dintre întreprinderile din jur. Oriunde, dar nu în cîmp că doar nu hălăduisem atît cît să-mi pierd măsura. Nici nu se putea să fac, aşa ca pe nimic, 20-30 de kilometri în trei minute. Eram cu ochii pe ceas - hai nu trei, cinci minute să fi trecut! Adevărul e că se vedea ceva de jur-împrejur, dar nu prea pricepeam eu la ora aia ce. Îţi închipui, îmi făcusem o grămadă de draci! După ce că întîrziasem atît nu puteam să ajung acasă pentru că... nu ştiam unde sînt... Bine, dar chiar aşa să mă rătăcesc în aşa hal în cinci minute? Aş, nu se poate! Şi înciudat vrusei să trag cu năduf un şut unei pietre din cale. Numai că... Nu, nici nu mai spun! Nu e de crezut! Ajunge că pînă la urmă mi-am găsit şi blocul şi nevasta care m-a bolborosit destul! Cine să mă creadă că... Adică nu că n-o să mă creadă nimeni, dar prea e gogonată, prea cu ochi şi cu sprîncene. Păi, da, dom'le, că aia în care aş fi vrut eu să dau cu piciorul de necaz nu era o piatră, nuuuu! Era o casă, aia era! Şi lîngă ea, o ţîrîşică mai sus, chiar blocul meu care acum mi-era pînă pe la brîu! Că de-aia nu le vedeam eu bine. Adică făcusem pe dracu că eram lîngă casă, dar degeaba că nu puteam intra, mă făcusem, care va să zică, prea mare, paştile măsii ei de treabă! Mă uit iar la ceas - se făcuse cît un lighean! - aproape trei dimineaţa. Pe străzi - cît vedeam eu - nici ţipenie. Acuma, care aţi fost în locul meu - beat, cu nevasta în dosul uşii şi eu mare cît muntele - vă puteţi închipui ce-mi trăsnea prin cap! M-am aşezat cu coatele pe un bloc cu zece etaje să cuget un pic. Ce să cugeţi?! A dat beleaua peste mine, aia e! Şi mă pălise şi-un somn... Dar parcă aveam unde să mă culc? Pe bloc era spaţiu prea mic, străzile erau înguste şi pline de maşinuţe, pe stadion nici gînd... Phiii, uite, nene, gîndu-al bun: pe aerodrom. Prind două-trei ore de semn - dacă nu dă vreun avion peste mine! - mă trezesc de-a binelea şi mai vedem. Ce aerodrom, fraţilor, s-a dus somnuleţul meu. Pe pista aia cît toată Calea Lactee era înşirat şi sforăia mulţumit (ca un porc) Victor. Se făcuse şi-ăsta mare şi mi-o luase înainte. Eu ar fi trebuit ori să stau în picioare să-l păzesc ori să le fac praf semănăturile ăstora dinspre Balş. Dar n-ar fi fost păcat de-atîta muncă?! Scoală-te, mă, Victore! N-auzi? Ăla rupt, ce s-audă el, nedormit de două nopţi şi îmbuteliat cu atîta alcool în sînge... M-am gîndit şi la ceva cafea să i-o torn în cap, dar îmi trebuiau ibrice, nu glumă, aşa că m-am lipsit. Pînă la urmă tot la Paul mi-a fugit mintea. Dacă era din cauza vreuneia dintre băuturile lui - că altceva ce?! - şi din cauza lor ne-am făcut aşa mari apăi ăsta numai lichiorul din urmă era de vină. Că Paul n-a crescut deloc, altfel ar fi trecut demult prin acoperiş şi l-aş fi văzut. Dar el n-a băut. A zis că bea, s-a răzgîndit şi s-a culcat lîngă amantă-sa aia blondă. Ar fi fost musai să-i zic vreo două, dar cum? Că el era acum cît un sticks... Asta era - m-am hotărît repede! - am luat încet în mînă prima cabină telefonică şi încet, cu migală am format cu un bold numărul lui de telefon. Aproape că nici nu vorbeam cînd, în cele din urmă, a răspuns somnoros, dar mulţumit, nenorocitul. Ce, mă, te-ai tîmpit, ce vrei la ora asta?!... Paulică - mi se părea că nici nu vorbesc de teamă să nu dărîm ceva - tu mai ai lichioraş de la flăcăul cu poemele tîmpite de dactilografiat? Mai du-te-n mă-ta! - mi-a trîntit el receptorul. Na! Am mai pierdut încă o jumătate de oră pînă să-l prind iar. Bă, nu-nchide că e latră. Lasă-mă să-ţi spun! Eu şi cu Victor am băut din lichiorul tău şi ne-am făcut mari de n-aveam unde dormi. Nevastă-mea... Clic! Iar a-nchis, secătura! Păi n-ar fi meritat să-i scot acoperişul şi să-i torn o guriţă de apă să-l înec ca pe „Titanic"? Ar fi meritat! Şi mai era puţin pînă să se facă ora cinci. Or la ora asta oamenii ies din schimb, alţii se scoală şi pleacă-n treaba lor şi noi - mai mare ruşinea! - unu în picioare dormind pe el şi ălălalt sforăind pe pista de aterizare... Pînă la urmă a dat domnu şi-a priceput şi Paul chestiunea.

S-a urcat pe bloc - o făcea să scape, el nici acum nu crede că n-a fost băşcălie - a pus sticla pe un coş de aerisire şi s-a cărat să se culce lîngă amantă-sa blondă. Pe urmă eu am luat sticla - ce sticlă, parcă era o fiolă de algocalmin! - şi am pus un pic pe limbă, i-am turnat o picătură şi lui Victor printre buze - de trezit nici pomeneală! - şi-am aşteptat că doar asta era singura soluţie. Da, domnule, aia era, s-a potrivit! Fir-i-ar lichiorul al dracului că-mi pare rău că n-a mai rămas nici de probă. Beai un pic te făceai mare, mai beai o dată, te făceai la loc...

Cînd m-am făcut la loc tocmai se lumina aşa că ne-a luat frumuşel miliţia pe amîndoi că ce căutăm noi la ora aia pe loc interzis şi alte de-astea. Da' ce, parcă am putut să-i explic nevesti-mii, crezi c-a avut ea atîta minte să înţeleagă că nu-i mare lucru ca dintr-un lichior să te faci aşa, dintr-o dată, un munte de om... Nici gînd! Ce să mai vorbim, femeile astea, mai ales cînd devin neveste, se şi văd soacre. Acu', a trecut, hai noroc şi sănă...

John MORRWSEY

Versiune finală

Muncea tot timpul, dar viaţa era bună aici. Fiecare zi aducea noi descoperiri. Umbla pe toată întinderea acestei lumi neobişnuite, hrănindu-şi curiozitatea, mereu sporită. Femeia îşi petrecea timpul învăţînd şi astfel aflaseră multe despre noua lor lume.

După o zi de căutări, se întoarse flămînd şi murdar, dar bine dispus. Ea sosise deja şi de cum îl văzu, îi aduse hrana. Pe cînd mîncau, îi povesti despre descoperirile zilei.

„Ai văzut făpturi noi?" îl cercetă ea.

„Nişte creaturi înaripate. Sînt fiinţe frumoase."

„Ia-mă cu tine mîine. Vreau să le văd."

„Le poţi numi. Te pricepi mai bine decît mine."

Cînd isprăviră de mîncat, o întrebă: „Ai găsit ceva nou pe lîngă rîu?"

Zîmbi şi îşi clătină capul. Îşi dădu părul pe spate, peste umerii goi. „N-am fost la rîu. Am urcat pe munte."

„Pînă pe culme?"

„Chiar pînă pe culme."

O atinse cu un gest rapid, nu de mînie, ci de îngrijorare. „Ştii legea. Pe culme... nu trebuie să te duci niciodată acolo. În nici un caz singură."

Se ridică şi îl mîngîie pe mînă. „Atunci vino, să vezi ce am găsit."

„Culmea muntelui nu e un loc bun. Nici chiar cînd sîntem împreună."

„Nu e nici un pericol. Ştiu că nu e."

Încă mai ezita. „Lumina..." spuse nesigur.

„Lumina va fi cu noi încă mult timp. Vino." Îl mîngîie din nou iar el o urmă de-a lungul povîrnişului.

Ajunseră în scurt timp în poiana din vîrful muntelui. El se opri, dar ea înaintă pînă in mijlocul poienii, unde de înhăţă tufişul strălucitor şi culese două dintre fructele aurite. Strigă şi alergă spre ea atunci cînd muşcă dintr-unul dintre ele, dar era prea tîrziu ca s-o mai poată opri.

„De ce ai făcut asta? Aminteşte-ţi porunca: dacă mîncăm acest fruct, vom muri!"

„Am mîncat şi mai înainte şi n-am murit. Gustă" , îi întinse ea fructul.

„Nu. Nu pot."

„Ni s-a spus: Mănîncă acest fruct şi vei muri" . L-am mîncat şi totuşi trăiesc. Gustă. Te rog."

„Şi dacă murim?"

„Măcar murim împreună. Ai vrea să rămîi fără mine?"

Asta era o idee pe care el n-o putea suporta. Fără un cuvînt, luă fructul din mîna ei şi-l muşcă. Plesni, şi un suc dulce îi inundă gura cu un gust ce nu-l mai simţise niciodată. Scoase un suspin involuntar de plăcere şi, fără să mai gîndească, culese unul, două, pe urmă o mînă întreagă de fructe aurii, iar femeia rîse şi făcu la fel.

Se întoarese spre ea şi o nouă senzaţie îl străbătu.

Nu ştia prea bine de cînd erau împreună, dar n-o mai văzuse în felul acesta din după-amiaza cînd trezise şi o găsise alături de el, odihnindu-şi capul pe braţul său.

Strălucirea pielii moi, curbele dulci ale umerilor şi sînilor, moliciunea rotundă a pîntecului, linia lungă şi blîndă a coapselor îi apăreau ca noi şi privirea din ochii ei îl făcu să se apropie. O îmbrăţişă.

„Eşti cea mai frumoasă dintre fiinţele vii. N-am văzut-o pînă acum dar o văd acuma."

Alunecară în iarbă şi cercetară împreună tainiţele trupurilor redezvăluite. Împărtăşiră o bucurie pe care nici n-o visaseră şi binecuvîntată fructele de aur ce le treziseră simţurile adormite.

Îmbrăţişaţi, în amurgul timpuriu, coborîră coasta muntelui spre adăpost. Mergeau încet, învăluiţi în tacere.

La poale se opriră. O lumină scînteie şi zebră strălucitoare cerul întunecat, înainte de a se opri în faţa lor. El înaintă, într-un gest protector, pe cînd lumina pălea luînd forma unuia din păzitorii locului.

„Ce căutaţi aici?" întrebă bărbatul.

Vocea păzitorului era ca rostogolirea pietrelor pe coasta muntelui. Sufletul ei mătură frunzele din jurul bărbatului şi îi zbură părul de pe frunte.

„Aţi încălcat legea."

Bărbatul era înfricoşat. Vroia să se prosterneze în faţa acestei înspăimîntătoare creaturi. Dar se gîndi la femeie, la pedeapsa ce-i pîndea, şi mînia urcă în el mai presus de spaimă.

„Ceea ce am făcut nu te priveşte. Dă-te la o parte."

„Mă înfrunţi." răcni păzitorul, ducîndu-şi mîna la sabie.

„Tu mă înfrunţi, venind într-un loc ce ne-a fost dat. Pleacă," ordonă bărbatul, înaintînd.

Celălalt trase sabia. Omul ridică o piatră grea şi o zvîrli cu toată puterea. Îl lovi în piept pe păzitor, făcîndu-l să se clatine. Sabia căzu, sclipind în amurg, şi femeia sări să o prindă.

„Acum pleacă," îi spuse ea celui lovit. „Şi nu mai veni niciodată aici."

Păzitorul ezită, păru că vrea să vorbească, dar omul înaintă din nou şi femeia ridică ameninţătoare sabia, şi păzitorul dispăru. Femeia se apropie de bărbat şi îl îmbrăţişă. „Ai fost neînfricat."

„Pînă acum, m-am temut de ei."

„Dar de acum nu te mai temi."

„Nu, de-acum nu." O privi uimit. „Înainte chiar să ridic mîna împotriva lui, am ştiut că era înfrînt."

„Te fac atît de curajos?"

„Mi-ai arătat de ce trebuie să fiu curajos."

Îi luă sabia. Mînă în mînă, mai atenţi acum, coborîră calea rămasă.

Cînd ajunseră la adăpost, cerul se întunecă. Vîntul se înteţi şi, într-o secundă, suspinul său se transformă în urlet. Stropii de ploaie îi loviră ca nişte grăunţe împroşcate. Un tunet le scutură pămîntul sub picioare şi într-un fulger ce pîrli copacii din jur, apăru Creatorul, cu faţa Sa strălucitoare desfigurată de mînie.

„Ce aţi făcut." spuse cu o voce ce acoperea tunetul.

Bărbatul îl înfruntă, cu sabia în mînă. „Am gonit un intrus."

„Ai făcut mai mult de-atît."

„Învinuieşte-mă atunci."

Tunetele îl împrejmuiră şi fulgerul muşcă pămîntul la picioarele lui, dar bărbatul nu se clinti. „Ai mîncat fructul oprit. Ţi-am interzis s-o faci şi totuşi ai făcut-o Acum îmi vei înfrunta

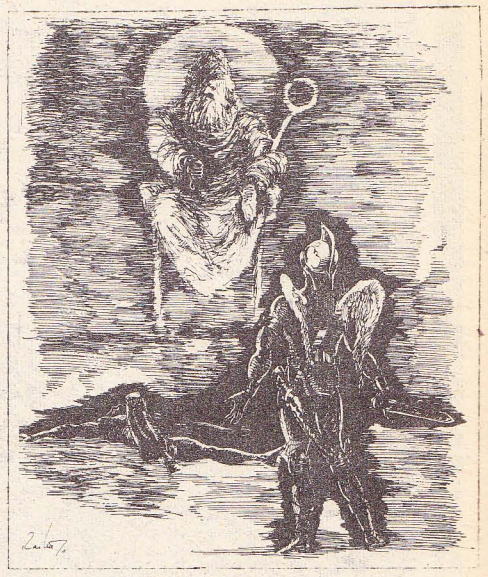

pedeapsa."

„De ce trebuie să fiu pedepsit?"

„Negi că ai mîncat fructul auriu?"

„Neg că am făcut ceva greşit. M-ai făcut stăpîn peste acest loc. De ce să-mi fie ceva interzis aici?"

„Nu-ţi simţi vinovăţia? Ruşinea?"

„Nu! Mă voi bucura de fructele grădinii mele cînd voi voi.

Trimite păzitori şi-i voi primi ca şi pe primul."

„Mă vei ataca, atunci?"

Bărbatul lasă să-i cadă sabia din mînă. „Nu, pe Tine nu. Pe tine niciodată. Apăr doar ceea ce Tu mi-ai dat."

Creatorul îşi înălţă mîna şi el se pregăti pentru o lovitură ce întîrzie. În schimb, cu vocea solemnă, Creatorul spuse:

„Ai încălcat legea Mea, l-ai lovit pe servitorul Meu şi n-ai nici o remuşcare. Vei îngenunchea în faţa Mea pentru a-mi cere iertare?"

„Nu. Nu am făcut nimic rău."

„Te pot distruge."

„Atunci fă-o, şi fă şi o creatură care să se tîrască înaintea Ta."

„Şi o tovarăşă pentru ea" adăugă femeia. Venise lîngă bărbat, stringîndu-i mîna.

Vîntul încetă, furtuna se potoli şi totul fu din nou liniştit. Unul lîngă altul, bărbatul şi femeia îşi aşteptau pedeapsa.

„În sfîrşit!" strigă Creatorul în tăcerea ce se lăsase.

„În sfîrşit!" strigă din nou şi întunecimea se risipi. O lumină vie izvorî din trupul Său, răspîndindu-se în jur. „De nenumărate ori v-am creat,pe lumi dincolo de orice socoteală. Pe fiecare lume v-am pus la încercare. Şi din toţi cei ce au cutezat, nici unul n-a avut curajul să accepte consecinţele. Cînd le-am cerut socoteală, s-au tîrît în faţa Mea, au plîns şi s-au rugat de îndurare. Le-am cerut vină şi ruşine şi ei Mi le-au dat şi au trăit pe vecie în robia lor. Dar voi Mi-aţi dat curajul."

Îşi deschide braţele şi veniră la EL. Îi învălui în lumină şi-i strînse la piept. „Pe milioane şi milioane de lumi am sclavi şi credincioşi. Dar aici, în sfîrşit, îmi am copiii."

Traducere de
CRISTIAN LĂZĂRESCU

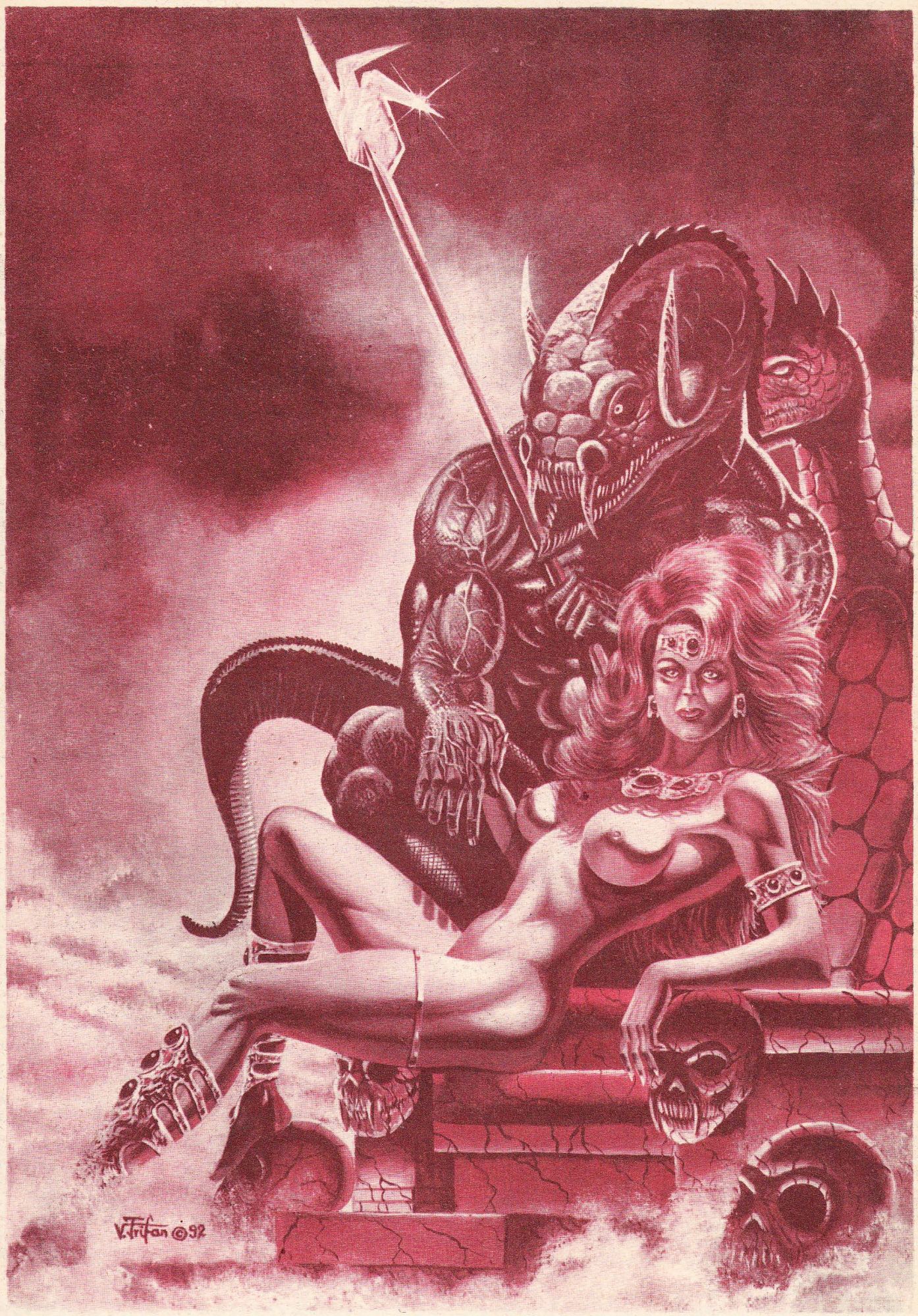

Victor TRIFAN

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025